APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL IX, NR. 97
septembrie 2007

SĂ REABILITĂM IDEEA DE REFORMĂ

● Interviu cu dl. Gabriel Ploscă, președintele Uniunii Județene Neamț a Confederației Naționale a Sindicatelor Democratice din România

Reporter: Domnule Gabriel Ploscă, tocmai ați revenit de la cîteva întîlniri importante, atît pentru sindicate, cît și pentru cadrele didactice în general.

Gabriel Ploscă: Într-adevăr, între 3 și 6 septembrie, a avut loc ședința Biroului Operativ al Federației Libere. Unul dintre subiectele principale a fost legat de noua lege a învățămîntului și de statutul cadrelor didactice. Noi am plecat de la ideea că la aceste negocieri sîntem parteneri. Nu am considerat că noi sîntem de o parte a baricadei, iar Ministerul de altă parte a baricadei. Pe toți ne interesează în egală măsură învățămîntul românesc. Dorim condiții decente, salarizare corectă pentru colegii noștri din învățămînt. Se încearcă o schimbare. Normal, de multe ori există o teamă față de nou. Mai mult, la noi a fost demonetizată ideea de reformă, ținînd cont că de 17 ani se tot realizează. Se dorește o strategie coerentă, pe o perioadă lungă de timp.

Rep.: Ce schimbări va aduce noua lege a învățămîntului?

G.P.: Au fost probleme legate de structura învățămîntului. Și noi, de la Neamț, am făcut o serie de propuneri. Structura va fi puțin diferită. Învățămîntul preșcolar va cuprinde grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare, în intervalul 3-6 ani. Apoi, învățămîntul primar va avea 5 clase. Va fi o clasă pregătitoare obligatorie, iar cei din clasa a doua vor învăța, practic, alfabetul și celelalte lucruri care acum se învață în clasa I.

Rep.: Cu alte cuvinte, vor fi educatori și la școală, alături de învățători și profesori?

G.P.: Vor fi educatoare aduse la școală. Dacă educatoarea a putut fi cadru didactic la o grupă pregătitoare, va putea fi și acum la o clasă pregătitoare. Abia din clasa a II-a va veni învățătorul. Mai mult decît atît, noua legislație prevede ca, pe viitor, să fie profesori pentru învățămîntul primar și chiar și pentru cel preprimar. Va fi vorba de cadre didactice care să aibă cel puțin studii superioare de scurtă durată. Dar învățătorul, absolvent al liceului pedagogic, să nu creadă că va fi disponibilizat. Se va merge în paralel cu învățătorul, cu institutorul. De asemenea, cadrul didactic în cauză are și timp, dacă se înscrie acum la o facultate. Este un efort suplimentar, însă și retribuția va fi alta, dacă are studii superioare.

Rep.: Să înțelegem că vor fi schimbări și la celelalte niveluri?

G.P.: Învățămîntul secundar, care cuprinde învățămîntul secundar inferior sau gimnaziul, cu 5 clase, clasele V-IX și învățămîntul secundar superior, liceul. Rămîne și învățămîntul post-liceal. Învățămîntul preșcolar, primar și gimnazial este obligatoriu, astfel încît copiii vor sta pînă la 16 ani în învățămîntul general obligatoriu. Va fi obligatorie și clasa a IX-a. Aici au fost discuții foarte mari pentru că are loc o mutare a clasei a IX-a de la liceu la gimnaziu, iar aceasta înseamnă alte norme. Înseamnă că dispar niște ore de la liceu, dispar niște norme. Unii oameni vor avea restrîngere de activitate. Dar normele se vor regăsi în gimnaziu, astfel încît cadrele didactice vor avea acolo catedra.

Rep.: Să înțeleg că se face un liant între învățămîntul gimnazial și cel liceal?

G.P.: Pentru învățămîntul gimnazial și pentru cel liceal există condiția ca profesorul să aibă studii de lungă durată. De-a lungul anilor, prin concurs, sau prin repartiție guvernamentală, au prins un post de titular într-o școală generală. În momentul în care apare o restrîngere de activitate la gimnaziu, spre exemplu dispărea o catedră de matematică, însă apărea alta la un liceu, cadrul didactic respectiv nu putea trece la catedră la liceu. Nu va trebui să îi fie nimănui teamă că ajunge profesor la gimnaziu, pentru că va putea trece la liceu. Vrem să dispară această barieră între gimnaziu și liceu,

A consemnat Marius GHEGHICI
(Continuare în pag. 4)

STAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI NEMȚEAN

"Să nu uitați că am fost lider de sindicat la un mare grup școlar din Piatra Neamț"

● Interviu cu dl. Mihai Lăcătușu, inspector școlar general al Inspectoratului Școlar al Județului Neamț

Reporter: Domnule inspector general, am asistat, de 17 ani de zile, la numeroase prefaceri ale învățămîntului. Această așa-zisă reformă riscă să transforme învățămîntul în haos. Mai ales că fiecare ministru a venit cu propriile sale idei, modificînd tot ce au făcut precursorii săi...

Mihai Lăcătușu: Sistemul educațional este un sistem complex. Trebuie să pregătească pentru viitor tinerii. Pe parcursul anilor de școlarizare, tînărul trebuie să capete abilități, atît în domeniul cunoștințelor generale, cît și abilități practice. Ansamblul de competențe pe care le capătă tînărul trebuie să fie atît de bine dezvoltat, astfel încît este firesc să fie armonizată întreaga legislație a noastră cu legislația europeană și să avem în vedere că aceste abilități pe care le va căpăta pe parcursul anilor de școlarizare, să îi permită tînărului nostru accesul liber, neîngrădit la piața muncii, indiferent că aceasta este pe plan național sau european. Pînă acum, tinerii și-au dovedit competențele și știm cu toții că cei care pe parcursul școlii au depus un efort pentru însușirea cunoștințelor, pentru sistematizarea acestor cunoștințe, pentru a le putea dezvolta și aplica într-un plan nou sînt cei care au avut posibilitatea să învețe toată viața să se adapteze la diverse sisteme de lucru. Ne mîndrim cu familiile românilor care au copii în străinătate și putem spune că acesta este și un rezultat al școlii românești. În ultima perioadă sînt armonizări ale legislației noastre, interne. Au fost hotărîri luate de miniștri astfel încît și școala românească să dovedească prin-

A consemnat M. GHEGHICI
(Continuare în pag. 3)

"Învățămîntul este un domeniu de suprastructură și trebuie să răspundă unei comenzi sociale"

● Interviu cu dl Constantin Baroi, vicepreședinte al FSLI Neamț și membru în Consiliul Național al CSDR

Reporter: Domnule Constantin Baroi, reforma continuă din învățămînt nu a dus, pînă acum, la un progres al calității învățămîntului, ba chiar dimpotrivă. Reforma nu are o bază didactică și pedagogică, fiind neglijate fundamental științele pedagogice.

Constantin Baroi: Referitor la necesitatea reformării societății românești, cred că este inutil să discutăm, pentru că trebuia să punem societatea românească pe alte baze. Din păcate, bazele puse de diriguitorii țării imediat după revoluție, nu au fost respectate. În speță, trebuiau promovați oamenii după valoare și după implicarea într-o activitate sau alta. Momentul în care a intervenit, într-un mod nepermis de mult, factorul politic, s-a ajuns la acest învățămînt. Noi nu contestăm rolul politicului în societate. Dar nivelul la care se implică factorul politic e supărător. La nivelele inferioare, deciziile ar trebui să fie administrative, care să pună în practică hotărîrile luate de politic la nivel central. Altfel ne întoarcem la statul feudal. Noi trebuie să alegem între acest principiu al descentralizării, despre care se vorbește atît de mult, fără să fie pus în aplicare și între centralizarea deciziei și descentralizarea răspunderii. Decizia este la centru, însă cine poartă răspunderea? Cei de la centru nu și-au asumat niciodată răspunderea pentru deciziile pe care le-au luat.

A consemnat Marius G.
(Continuare în pag. 3)

Tuturor dascălilor și învățăceilor nemțeni un nou an școlar cu cît mai multe aspirații și reușite!

Red. APOSTOLUL

CE MICĂ E VACANȚA MARE

Incredibil, vacanța mare s-a finit. Odată cu ea s-a risipit și liniștea părinților. Iar sună clopoțelul. Iar sînt probleme. Ce fel de...? Ca alea din anul trecut. Școli fără autorizații sanitare, igienizări neisprăvite, lucrări de mîntuială, suplinitori necalificați pe catedre importante, manuale școlare lipsă... Sîntem incorigibili? Se pare că da. Părerea "strategilor" din educație? Trebuie ruptă pisica. Trebuie aplicat sfatul lui Mihalache Kogălniceanu: "La vremuri noi, oameni..." Nu tot noi. Mai rotiți cadrele, că unii par bătuți în cuie! Schimbați-i pe criterii profesionale, nu politice, ca să vă deosebiți de comuniști. Că partidele politice care se perindă la conducere văd școala clientelar. Adică, tot sub papuc politic. Și nu e bine.

"Reforma Adomniței" nu prea are lipici la dascălii din învățămîntul preuniversitar. Înlocuirea testelor naționale cu tezele cu subiect unic a declanșat controverse aprinse între slujitorii catedrei. "Hărnicia" ministrului de a pune în practică o schimbare cu orice preț este cu atît mai greu de înțeles cu cît se pare că e "pasageră". O simplă încercare. Reacția sindicaliștilor din învățămînt? Dură. Eliminarea testelor naționale ucide competiția, lovește în elevii performanți. Sindicaliștii de la FEN cer demisia celui de-al 12-lea ministru postdecembrist, de profesie inginer constructor. Sînt criticați și "guguștiucii", reformatorii din minister care l-au încurajat în proiectarea noului sistem. Părerea lor? "Domnul ministru și-a atins de mult nivelul maximei competențe". De ce majoritatea profesorilor sînt împotriva "noului" introdus de proaspătul ministru? Pentru că anularea testelor naționale elimină performanța și efortul. Cîrcotașii șoșotesc pe la colțuri că profii sînt "inflamați" de "noile reglementări" pentru că lovesc în "mafia meditatorilor". Unde se află adevărul? Probabil, undeva la mijloc, zic părinții loazelor din bănci. Ministrul Educației ar face mai bine dacă ar acorda mai multă atenție abandonului școlar, care duce la creșterea alarmantă a analfabeților pe metrul pătrat. Dovedește că educația este în suferință.

Discuții aprinse a provocat și obligativitatea predării religiei. Introducerea ei la clasele liceale terminale. Cum românii sînt buni creștini-iubesc bătrîna noastră biserică- nu văd nimic rău în această hotărîre. Numai că

Dumitru RUSU
(Continuare în pag. 3)

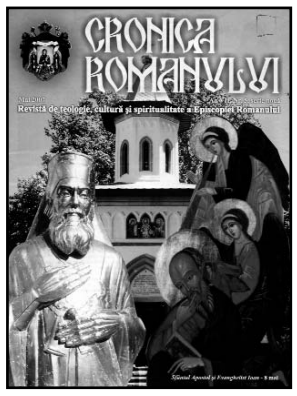

Reviste de teologie

CRONICA ROMANULUI - 5,6/2007

Cele două numere ale "revistei de teologie, cultură și spiritualitate" a Episcopiei Romanului, care ne-au parvenit recent la redacție, demonstrează faptul că acolo unde există credință, talent și bunăvoință pot apărea, în condiții de invidiat, publicații care să ilustreze nu numai activitatea acestei instituții bisericești creștin-ortodoxe de prim rang din această zonă a țării, ci și o preocupare asiduă a redactorilor acesteia de a transmite Cuvîntul Domnului și pe această cale.

Colaboratorii revistei, în marea lor majoritate preoți ai parohiilor din Episcopia Romanului dar și elevi sau enoriași cu aplecare spre Cuvînt și Biserică, scriu despre evenimentele petrecute relativ recent în această episcopie sau dezvoltă în articolele lor teme teoretice cu caracter religios. Ne-au reținut atenția interesante articole despre episcopul Melchisedec Ștefănescu, serialul "De la păgînism la ortodoxia greacă" sau articolul evocator despre "românul care l-a înduplecat pe Hitler", Gheorghe Caragață. Am remarcat la această frumoasă publicație calitatea deosebită a tiparului și tehnoredactării. ***(NS)***

SĂ REDĂM ZÎMBETUL ELEVILOR NOȘTRI

Deși școala este la început, liniștea s-a lăsat peste parcurile de joacă (acolo unde sînt), rîsetele și zbenguiala tinerilor nu se mai aud pînă la lăsarea serii.

Debut de an școlar, ca de fiecare dată de la un timp, trist pentru majoritatea elevilor, exceptîndu-i pe cei din clasa I.

Copleșit de acest sentiment în calitatea mea de cadru didactic mă întreb: Ce-i de făcut? De ce așa?

Caut să găsesc răspunsurile printre elevi și constat că acest rezultat vine în conjugarea mai multor factori.

Cea mai importantă lecție pe care elevul ar trebui să o învețe la școală este cum să se descurce în viață.

Dacă îi întrebi de modele- marea lor majoritate au același răspuns: Gigi Becali, Oana Zăvoranu și alții ca ei. Desigur, sînt utile și cărțile și discuțiile dar ei cred că mai bine învață din experiența altora. Nu folosește la nimic să știi o mulțime de lucruri dacă nu ai bani și dacă nu reușești să pleci "afară" de unde te poți întoarce cu o mașină trăsnet și cu mulți bani.

Stau și mă întreb: cum poate școala să devină mai interesantă pentru elevi?

Dacă fiecare cadru didactic va căuta să răspundă la această întrebare- o mare parte dintre problemele elevilor vor dispărea. La această problemă cred că ar trebui să avem și efortul părinților, uneori prea superficiali, alteori prea exigenți, uneori prea pasivi, alteori prea autoritari, cu sau fără resurse materiale.

Dacă în calitatea noastră de cadre didactice vom reuși să-i cîștigăm de partea noastră, să-i determinăm să ne sprijine în mod activ, cu siguranță vom reuși să schimbăm ceva...

Este timpul să redăm zîmbetul elevilor noștri, bucuria copilăriei și farmecul zilelor de școală...

Succes în anul școlar 2007- 2008!

Subredacția Roman

PROFESIUNEA DE DASCĂL - DĂRUIRE DE SINE

(urmare din nr. 94)

Din acest motiv, dascălul nu poate fi înlocuit de alte mijloace audiovizuale, de noile tehnici electronice de transmitere a informației. Școala, fără dascăl, este o ficțiune. Concepția după care știința și tehnica duc la înlocuirea dascălului are un caracter dezumanizant, contrar însăși rațiunii de a fi a învățămîntului. Rolul dascălului se va schimba, dar nu în sensul unei diminuări impuse de noile tehnici care vor fi introduse în procesul instructiv- educativ, ci într-unul opus, al creșeterii misiunii sale, al apariției unor note definitorii noi ale profesiunii de dascăl, izvorîte din poziția nouă a învățămîntului, din noile sale valențe informațional- formative. Personalitatea umană nu poate fi decît creația omului.

Încercările de prefigurare a profilului dascălului de mîine nu pot să nu țină seamă și de faptul că procesul de formare a personalității umane este rezultatul interacțiunii dintre individ și societate, că principalul factor care va asigura și în viitor această interacțiune între ansamblul relațiilor sociale și individualitatea umană în formare îl va constitui tot dascălul.

Sîntem îndreptățiți, însă, să vorbim de un dascăl al viitorului ale cărui principale trăsături caracteristice trebuie să fie o pregătire intelectuală superioară, multilaterală, care, pe fondul unei largi culturi generale, trebuie să însumeze nu numai o solidă specializare, dar și o temeinică pregătire pedagogică, psihologică, sociologică și, bineînțeles, tehnică.

Cu privire la chemarea dascălilor, poeții, și adeseori marii gînditori- pedagogi, vorbind în mod figurant, le-au adus cele mai frumoase elogii. Au fost numiți "făuritori de suflete", "creatori de valori", "luminatori sau apostoli ai poporului", "învățători ai neamului". Acesta este rolul cel mai frumos și cel mai compatibil cu misiunea dascălului și care va putea continua cu succes în toate timpurile, nefiind o obligație, ci o necesitate națională izvorîtă din dragostea celor ce au fost educați în acest spirit.

Înv. Tatiana GÎRBEA
Școala "Otilia Cazimir",
Cotu Vameș

NESFÎRȘITELE EXPERIMENTE DIN EDUCAȚIE

Dispar testele naționale și un nou experiment pe spinarea elevilor continuă. Li s-a luat această grijă de pe umeri dar apar altele. Conform precizărilor făcute de reprezentanții Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, elevii care încep în această toamnă clasa a VIII-a au scăpat de spaima examenului numit la început "examen de capacitate" apoi "teste naționale". Ministrul Educației, domnul Cristian Adomiței a decis ca această formă de evaluare a celor care termină gimnaziul să fie înlocuită cu o formă de evaluare continuă iar repartizarea la liceu sau școli de arte și meserii să se realizeze pe baza mediei aritmetice obținute din media claselor V- VIII și media tezelor cu subiect unic din clasa a VIII-a.

Aceste noi prevederi care se vor aplica în sistemul educațional răscolesc pe cei care avem de-a face cu școala- elevi, părinți, profesori. Cei mai dezavantajați sînt elevii care vor începe clasa a VIII-a, deoarece reprezintă prima promoție pe care se aplică experimentul. Ei nu au știut că li se vor lua în seamă rezultatele înregistrate pe tot gimnaziul și la toate disciplinele. Sînt elevi care pînă acum s-au străduit să se pună la punct cu româna, matematica, istoria sau geografia. De unde să știe că va conta media de la fizică, chimie etc.? Am constatat că nu au dispărut generațiile de sacrificiu și, din păcate, experimentele pe care le face fiecare ministru care se perindă o perioadă mai lungă sau mai scurtă la șefia acestei instituții-le marchează elevilor destinul.

Cu toate opiniile- pro și contra- fie că se scot în evidență punctele tari și punctele slabe, cred că descentralizarea va aduce cu siguranță discuții și nemulțumiri, dat fiind faptul că responsabilitatea- ca de fiecare dată- va cădea pe umerii directorilor și dascălilor din școli. În acest fel credeți că admiterea în liceu va fi un efort în minus pentru elevi, va fi un fel de admitere la unele facultăți?

Valerian PERCĂ

FAMILIA ȘI EDUCAȚIA COPILULUI

Într-o societate complexă și complicată, cum este realitatea românească de azi, familia este supusă la tot felul de presiuni, solicitări, cărora trebuie să le facă față. Sînt împrejurări în care te întrebi dacă familia mai poate să se ocupe de educația elevului sau totul este lăsat în seama altora. După cum știm, familia are un rol semnificativ în conturarea personalității copilului în devenire. Ceea ce vede, simte, trăiește copilul în familie se exteriorizează în conduita lui socială. Desigur, primele modele pe care le imită sînt părinții. Influențele pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modelele de conduită oferite de membrii familiei.

Componentele educaționale ale părinților pot avea efecte negative asupra copiilor din cauza neadecvării lor la particularitățile de vîrstă și individuale, la situațiile concrete de acțiune. Severitatea exagerată, manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin povățuiri de tot felul, afectează personalitatea în formare a copilului.

Afirmația părinților- "facem totul ca să scoatem din el un om deosebit", dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează poate să ducă la rezultate contrare celor așteptate.

Există și părinți supraprotectori care consideră că o serie de cerințe depășesc posibilitățile copilului ca fiind mai "plăpînd", mai "incapabil", trebuie menajat-sînt atitudini care limitează libertatea și independența copilului.

În calitate de educatori cu experiența și pregătirea noastră putem oferi sprijin tuturor familiilor sub o formă sau alta. Sînt multe aspecte pe care părinții le trec sub tăcere dar cu delicatețe, cu sinceritate și profesionalism putem descifra problemele cu care se confruntă și stă în puterea noastră să le oferim un sprijin calificat.

Înv. Fevronia BÎRSAN

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Revista presei literare

DRUMURILE LUI PANAIT ISTRATI, ÎNAINTE DE EȘUATA SINUCIDERE

Cel mai recent număr al revistei ROMÂNIA LITERARĂ are un sumar deosebit de bogat și atractiv pentru cititori. Cel mai incitant articol al revistei este, de bună seamă, cel al lui Mircea Iorgulescu, intitulat "Cum se fabrică un agent comunist". Polemica pleacă de la un articol al lui Andrei Pippidi din revista "Idei în dialog" din ianuarie 2005, care, sub titlul "Prezumția de nevinovăție" polemiza cu un alt scriitor, Stelian Tănase, care, la rîndul său, semnase un alt articol "Henri Barbusse la București", în aceeași revistă. Pe două pagini de revistă, Mircea Iorgulescu încearcă să puncteze cîteva date despre personalitățile din anii '20 ai secolului trecut stipendate de Comintern, între care și Panait Istrati. Pe lîngă faptul că multe dintre informațiile cu care vehiculează în polemica lor cei doi scriitori și istoricul Pippidi sînt și unele nesigure, articolul lui Iorgulescu merită citit numai pentru faptul că aflăm, iată, noi date despre cel mai cunoscut scriitor român în lumea literară europeană din aceele timpuri: "Singurele informații demne de un oarecare, mărunt, interes pentru biografii lui Istrati sînt numele celor două femei, mamă și fiică, pe care le adusese cu el (la Paris; n.n.) din Elveția. Căci Istrati venise, într-adevăr la Paris în martie 1920, după ce stătuse în Elveția din primăvara anului 1916. Venise însoțit de o femeie căreia, în stilul lui, îi sucise capul și o convinsese să-și abandoneze amantul, ba îi îmbrobodise chiar și mama, cele două își vînduseră și mobilele și-l urmaseră la Paris. Pesemne că istoria funcției înalte care îl aștepta în România fusese folosită de Istrati din mitomanie amoroasă. La Paris, cei trei au locuit împreună mai puțin de două luni, probabil cît au ținut banii cu care veniseră din Elveția și pînă cînd Istrati va fi plictisit de o viață prea burgheză, după aceea trioul s-a separat. Istrati s-a mutat în luna mai împreună cu iubita într-o suburbie din estul Parisului, iar mama amantei și-a găsit de lucru ca femeie bună la toate, contra casă, masă și 50 de franci pe lună, la o pariziancă. În vara-toamna aceluiași an 1920, Istrati avea să le abandoneze pe elveține și să plece singur în sud, la Nisa, unde la 3 ianuarie 1921 încearcă să se sinucidă".

DESPRE MUZICA SIMFONICĂ, CU SCRIITORII ROMÂNI

Revista CUVÎNTUL publică în cadrul anchetelor sale lunare, cu prilejul Festivalului "George Enescu", o anchetă printre scriitori despre muzica simfonică. Răspund la ea cîțiva importanți scriitori și oameni de cultură: Toader Paleologu, Nicolae Breban, Matei Călinescu, Norman Manea, Ion Caramitru, Denisa Comănescu, Șerban Foarță, Andrei Șerban, George Banu și Nora Iuga. Iată cîteva citate din aceste răspunsuri: Andrei Șerban: "Cînd ascult muzică, cu adevărat bună, am un sentiment de libertate"; George Banu: "Formarea gustului muzical nu e legat doar de elită, ci și de practicile culturale ale unei țări"; Norman Manea: "Muzica îmi dăruiește o fastă întrerupere din cacofonia cotidiană"; Șerban Foarță: "Dacă la 14 ani nu mă absorbea gaura neagră a artei versului în dauna celei muzicale, cred că aș fi devenit un clarivist"; Nicolae Breban: "Prin muzică m-am apărat de aroganța enormă a orașului Paris"; Toader Paleologu: "Muzica este cel mai eficient vector de penetrare culturală".

JORGE LUIS BORGES POVESTEȘTE CUM A DEVENIT SCRIITOR

Un interviu inedit cu marele scriitor orb Borges este publicat, în traducere, în ultimul număr al revistei POESIS. La întrebarea jurnalistului și romancierului Ramon Chao cînd s-a gîndit să devină scriitor, marele poet declara în aprilie 1978: "Dintotdeauna. Aveam trei sau patru ani cînd am început să scriu. Tatăl meu, psiholog anarhist, mi-a dezvăluit valoarea poeziei, faptul că cuvintele nu sînt un simplu mod de comunicare, ci sînt sunete muzicale, magice și complexe. Aveam deja douăzeci și patru de ani în clipa în care el mi-a recomandat să continui să citesc, să nu încep să scriu pînă în clipa în care simt că acest lucru este cu adevărat necesar. Și, mai presus de orice, să nu mă grăbesc să public. El însuși scrisese un roman, pe care nu l-a editat niciodată. În fond, eu am devenit scriitor pentru că aceasta a fost de fapt vocația lui și pentru că el nu a reușit în acest sens. I-am urmat toate sfaturile. O spun cu o anume nostalgie, pentru că din 1955 cecitatea m-a impiedicat să mai citesc. În acel an s-au produs două lucruri capitale în viața mea: am fost numit director al Bibliotecii Naționale din Buenos Aires și, aproape simultan, am devenit orb. Două sute de mii de volume la dispoziția mea... fără putința de a le citi".

OCHELARIST

STAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI NEMȚEAN

"Să nu uitați că am fost lider de sindicat la un mare grup școlar din Piatra Neamț"

(urmare din pag. 1)

Cipii de competență în domeniul științei, a culturii, a vieții democratice.

Rep.: Toate aceste schimbări au reprezentat un regres sau un progres, mai ales din punct de vedere al calității actului educațional?

M.L.: Ca profesor, la catedră, aceste schimbări au fost cele pe care le întrevedeam. Sînt necesare și pot spune acest lucru și datorită faptului că am lucrat și în străinătate și pentru că m-am informat tot timpul să văd care sînt cerințele din statele occidentale. Urmărind aceste lucruri prevedeam necesitatea unor schimbări, care au fost, de altfel, făcute și în țara noastră. Vreau să vă spun că nu este vorba de un final. Vor fi, mereu, necesități de armonizare, asigurare a calității în educația națională, de a face accesibilă educația pentru toți, de a asigura nu numai dezvoltarea celor care au abilități deosebite, ci și a tinerilor care au un ritm mai lent de asimilare a cunoștințelor.

Rep.: Dar, cu atît de multe schimbări, învățămîntul românesc poate spune că mai are dascăli de tipul domnul Trandafir?

M.L.: Problema formării cadrelor didactice este o problemă complexă. Se formează atît competențe științifice, adică dînșii trebuie să aibă o pregătire științifică de bază, ca și pregătire metodologică deosebită, dar trebuie să știe să se adapteze și la modificările ce au apărut și care vor mai apărea. De aceea sînt prevăzute programe naționale de formare continuă a cadrelor didactice, sînt programe pentru dezvoltare. De aceea există Casa Corpului Didactic, pentru rolul care îl are, respectiv de formare continuă a cadrelor didactice. Fiind vorba de un număr foarte mare de colegi, de cadre didactice, vom întîlni unii care au toate competențele formate, au o activitate deosebită, iubesc școala, iubesc copiii, își desfășoară activitatea cu dragoste. Dar, la numărul mare, se găsesc și situații cînd unii colegi nu își pregătesc temele, lecțiile, nu aplică un curriculum, nu luptă ca toți tinerii să ajungă la performanțe, nu ridică ștacheta pentru a asigura o calitate mai bună a învățămîntului. Numărul acestora este din ce în ce mai mic. Se poate observa că numărul profesorilor necalificați din sistem este în scădere. Sperăm că prin ansamblul de legi, noua lege a învățămîntului și noua lege a statutului cadrelor didactice se va ajunge ca în toate unitățile de învățămînt să fie cadre didactice competente, personal didactic ajutător bine pregătit, și personal de îngrijire suficient, astfel încît noi, școala, să putem oferi servicii de calitate pentru instruire și educare.

Rep.: O mare problemă este cea a salarizării. Am intrat în Uniunea Europeană, dar avem salarii mult mai mici decît în occident. Iar în învățămînt, situația este cu atît mai tristă, unele salarii fiind mai mici decît cel al unei femei de serviciu de la o bancă, spre exemplu...

M.L.: Salariile nu sînt atractive și, de aceea, nu vom întîlni tot timpul oameni din cei mai devotați în sistemul educațional. Să recunoaștem, trebuie să fie și un salariu motivant. De aceea vedeți în ultima perioadă din ce în ce mai puțini tineri care intră în sistem, mai ales la o serie de discipline, cum ar fi de informatică, inginerie, electrotehnică. Aceasta se întîmplă tocmai pentru că li se oferă salarii mult mai atractive în alt sistem. Chiar și în cadrul Inspectoratului Școlar avem posturi care, din cauza salarizării, nu devin atractive. Suferim în cazul domeniului tehnic, al serviciului de contabilitate.

Rep.: Credeți că va fi posibilă autofinanțarea școlilor? Se va ajunge la descentralizare totală?

M.L.: Se dorește autonomie și este firesc. Autonomie în domeniul managementului va însemna atît autonomie financiar-contabilă, cît și autonomie în ceea ce privește selectarea personalului cu care lucrează directorul în unitatea de învățămînt. Sînt pași mari făcuți în acest domeniu. Se insistă ca să se asigure autonomie tuturor unităților de învățămînt în care, în conformitate cu legislația în vigoare, comunitatea locală asigură baza materială, iar celelalte elemente privind procesul educativ sînt asigurate de director. Sîntem unitate pilot, conform unei Hotărîri de Guvern din 2004. O parte din prevederile Hotărîrii de Guvern sînt aplicate. Nu avem posibilitatea să o aplicăm în totalitate pentru o parte din unitățile de învățămînt, iar acest lucru ne deranjează. Avem unități de învățămînt cu personalitate juridică ce au în subordine grădinițe cu program prelungit, școli cu clasele I – IV, care ar fi îndeplinit condițiile pentru a fi unități cu personalitate juridică. Dar, din cauza numărului mediu de personal atribuit județului nostru, am fost obligați să menținem aceste structuri. Sperăm ca solicitarea făcută către Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului să primească un răspuns favorabil, astfel încît să obținem un număr de posturi, norme, cu care să asigurăm existența unităților cu personalitate juridică, în conformitate cu hotărîrea de guvern.

Rep.: Sînteți la al doilea mandat ca inspector școlar general. Din această perspectivă, cum vedeți relația cu sindicatele? Are Inspectoratul Școlar aceleași obiective ca și sindicatele?

M.L.: Obiectivele noastre sînt comune. Și sindicatul, dar și Inspectoratul Școlar, unul ca administrație și celălalt ca element de coordonare a cadrelor didactice și a personalului didactic ajutător, urmăresc ca școala să aibă o bază materială bună, să fie dotată corespunzător și, normal, ca și cadrele didactice să fie satisfăcute de activitatea desfășurată, printr-o retribuție onorabilă. Pînă acum, și pe întreg parcursul activității mele, nu au existat niciodată puncte divergente. Să nu uitați că am fost și lider de sindicat la un mare grup școlar din Piatra Neamț.

"Învățămîntul este un domeniu de suprastructură și trebuie să răspundă unei comenzi sociale"

(urmare din pag. 1)

Rep.: Ne-am obișnuit ca o dată la 4 ani, sau chiar mai des, la schimbarea fiecărui ministru al învățămîntului, să se vină cu o nouă strategie, care duce la bulversarea sistemului de învățămînt.

C.B.: Despre această lipsă de strategii clare în toate domeniile, nu numai în învățămînt, sînt multe de spus. Singura strategie a fost integrarea euro-atlantică. Numai că trebuiau stabilite strategii sectorial, astfel încît fiecare partid ajuns la putere să le respecte. Trebuia să difere doar modalitatea în care fiecare partid le pune în practică, dar țintele trebuiau să fie aceleași. Numai că, în momentul în care fiecare ministru a venit cu strategia lui și ce a fost înainte a fost dat deoparte, ne aflăm acum într-o situație în care trebuie să recunoaștem că este adevărat că a scăzut drastic calitatea învățămîntului. Iar acest fapt se datorează modului eronat în care s-a făcut reforma.

Rep.: Era necesară această reformă? Învățămîntul românesc era prea slab, avea lacune și trebuia reformat? Eram în urmă, comparativ cu ceilalți europeni?

C.B.: Dacă acceptăm criteriile lor, sîntem în urmă. Dacă acceptăm criteriile noastre, ei sînt în urmă. Nu de puține ori, copiii din România care au mers acolo au cîștigat două - trei clase, vis-a-vis de nivelul de pregătire a copiilor lor. Iar aceasta înseamnă că nu aveam foarte multe de schimbat. Noi nu ne-am stabilit foarte bine ce fel de om vrem să formăm. Așa cum tîmplarul vrea să facă un geam, o ușă din bucata de scîndură, noi, în învățămînt, trebuia să ne întrebăm ce fel de om vrem să construim. Care este raportul dintre cunoștințele necesare din secții sociale și cele care înseamnă cultura generală, care îl ajută să înțeleagă sensul existenței lui ca individ. Dacă ne limităm doar la prima parte, cum fac, în general, școlile occidentale, eu cred că vom face un om incomplet. Eu cred că nu ne putem lipsi de componenta inserției sociale. Este o componentă pe care occidentul o neglijează: să înțelegem rolul nostru, probleme de existență ale noastre pe această planetă.

Rep.: În același timp, s-a observat că ne-am adaptat mai greu la schimbările din viața economică. Aș da exemplu numeroasele grupuri școlare care, pînă de curînd, pregăteau elevi în domenii care nu mai erau căutate pe piața muncii...

C.B.: E un lucru recunoscut că învățămîntul este un domeniu de suprastructură și trebuie să răspundă unei comenzi sociale. De multe ori i s-a reproșat învățămîntului că pregătește șomeri. Dar nu e învățămîntul de vină. Din moment ce societatea nu a avut această comandă, învățămîntul a fost nevoit să meargă la voia întîmplării. Eu nu vreau neapărat să cred că ce era înainte era perfect. Și sistemul dinainte avea destule hibe, dar avea și un merit: în general mergea pe necesitățile societății de la momentul respectiv. Faptul că noi, acum, nu mai avem aceste comenzi foarte clare, pentru că nu știm unde merge societatea, școala nu a primit o comandă clară ca să știe cîți ingineri, profesori sau economiști trebuie să pregătească. Din păcate, am analizat evoluția profilelor, atît în învățămîntul liceal cît și în cel superior și am observat că lumea s-a orientat spre aceste profile aducătoare de profit: justiție, economie, management, care poate că sînt de viitor, însă nu trebuie să uităm ce a spus întemeietorul economiei politice moderne: munca productivă este izvorul avuției naționale. Dacă avem de pus în sac, punem ce producem. Filozofezi după ce ai deasupra capului un acoperiș și după ce ai ce mînca.

Rep.: Dar, pînă la urmă, fiecare dorește să își creeze o stabilitate financiară, să aibă un anumit confort. Nu este acesta motivul pentru care tinerii se îndreaptă spre alte domenii, pentru că profesorii sînt foarte slab plătiți?

C.B: Un tînăr pregătit, care a terminat facultatea cu 10, nu vine în învățămînt. Vin în învățămînt cei mai slab pregătiți. Momentan nu e o mare problemă, dar riscăm să intrăm cu un corp profesoral discutabil

Într-adevăr, învățămîntul nu se bucură, la nivelul societății, de o apreciere deosebită. Deși cred că sintagma "învățămîntul - prioritate națională" ar trebui să ne determine să privim altfel. Și în occident, deși vorbim de alte salarii, tot printre cele mai mici sînt. Probabil că este o mentalitate a societății, că învățămîntul, ca și sănătatea, sînt lucruri fundamentale pe care le ai de la sine. Mi se pare că societatea, dacă dorește să aibe învățămînt la standarde normale, europene, ar trebui să privească altfel acest domeniu.

Rep.: Ce trebuie reformat în învățămînt?

C.B.: În primul rînd, trebuie reformată curicula și mai ales programele de învățămînt, acolo unde erau excesiv de încărcate. Din păcate, în ultimii 15 ani ele au devenit și mai încărcate. Vreau să precizez că acum 40 de ani, cînd am intrat eu în învățămînt, problema care se dezbătea cu foarte mare seriozitate era eliminarea supraîncărcării elevilor. Timp de 40 de ani am tot eliminat acest lucru, de s-a ajuns ca elevii să fie supraîncărcați acum.

Tot legat de reformă, manualele alternative au și părți bune, numai că s-a ajuns ca fiecare profesor să dorească să dovedească ce importantă este materia pe care o predă. Unii învață după manuale mai proaste, alții după manuale mai bune. Fiecare profesor și-a ales manualul față de puterea lui, dar și a elevilor. Dar cred că ar trebui să fie manuale unitare, pentru că teorema lui Pitagora este aceeași și la Satu Mare ca și la Constanța. De asemenea, bătălia de la Vaslui este în 1475 și într-un manual scris de un profesor din Timiș și de unul din Botoșani. Dar nu pot accepta ca Andreea Esca, pe care o respect, să aibă un spațiu mai mare alocat într-un manual de istorie decît lui Ștefan cel Mare.

Rep.: Unde mai este domnul Trandafir?

C.B.: Domnul Trandafir a trăit într-o altă epocă, atunci cînd Sadoveanu era elev. Sînt sigur că această schiță cuprinde ceva experiență din viața de elev a lui Sadoveanu. Problema este că timpurile s-au schimbat. Elementul esențial al domnului Trandafir, dragostea de copii, trebuie să existe în continuare. Din păcate s-a alterat și ea, mai ales din cauza faptului că singura valoare a societății pe care o construim este banul. Iar oamenii din învățămînt nu au putut trăi într-un turn de fildeș, să fie feriți de acest fapt.

Rep.: Sînt necesare meditațiile? S-a discutat mult timp despre existența acestora ca o condiționare a profesorilor către elevi.

C.B.: Meditații s-au făcut chiar și acum 50 de ani, cînd eram eu la liceu. Din păcate, nu pot să neg că există cadre didactice care condiționează meditațiile. Dar meditațiile sînt necesare pentru că ritmul de parcurgere și cunoștințele acumulate nu se compară, atunci cînd faci și meditații. Apoi este vorba și de supraîncărcare. Materia este atît de vastă, încît aceasta impune meditațiile. Dar, pe fond, este o acțiune care trebuie să se desfășoare în limitele normalității. Atunci cînd un elev dorește să facă pregătire, dar cu alt profesor, nu cu al său, este ceva firesc.

ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII

NU TRAGEȚI ÎN ÎNVĂȚĂTOR!

În momentele de bilanț al drumului prin vreme și vremuiri, de fiecare dată ne răsare în minte, ca un laitmotiv, imaginea sacră a celei sau celui care, ca o călăuză, ne-a însoțit dintîi în mirifica-și plină de taine- lume a cărții: învățătorul

Spre el se îndreaptă iubirea începătorilor de slove dar și a celor încărunțiți prin universul gîndirii. Amintirea lui însoțește și luminează mereu drumurile fiecăruia. Se poate afirma, fără teamă, că tot ce se construiește măreț în om și de către om poartă pecetea spiritului său. Destinul unei națiuni poate fi privit și prin prisma trudei acestuia. Cu cît mai ascultat este învățătorul, cu atît mai măreț este omul, prezentul și viitorul clădite în el. Poate tocmai de aceea, în parafrază aș spune: "Nu trageți în învățător!" Singura lui vină este că... sădește Oameni.

Învățătorului i se pretinde să fie la curent cu tot ce este nou și util în profesia sa. Dragostea de meserie îl obligă să aibă ceva din talentul și pasiunea unui artist, din îndemînarea unui meșter, din viziunea unui arhitect de caractere, din stoicismul unui sihastru. Mai presus de tot și de toate, trebuie să-și iubească elevii ca un adevărat părinte și prieten.

Profilul moral- spiritual al învățătorului este de o importanță supremă în educarea caracterului elevului, dascălul devenind modelul care influențează capital educația morală a micului om. Precum un părinte, el laudă și ceartă, premiază și pedepsește cu regret și gînd bun, îndreptînd pornirile rele cu duhul răbdării și înțelegerii, alcătuind oameni adevărați după știința și credința sa.

Mereu altul în timp, el rămîne veșnic același ducîndu-și mai departe lucrarea dintotdeauna.

Dumitru Salade, personalitate marcantă a pedagogiei și psihologiei românești, scria: "Învățătorul este cel care dăruiește fiecărui om, la pornirea pe drumul spre lumină, primele elemente, călăuzindu-i pașii spre marele titlu de OM. El este cel care modelează materialul cel mai de preț- Copilul- tinzînd ca din fiecare bloc de marmură brută să realizeze o ființă înzestrată cu cele mai frumoase trăsături, un om care să înmănuncheze calitățile morale cele mai înalte. Toate acestea au făcut ca activitatea sa să fie socotită profesiunea de aur".

Legăturile sufletești dintre dascăl și elev au ca temelie dragostea și respectul. Copilul vede în el, ca într-un părinte, perfecțiunea și modelul de conduită.

Sufocat el însuși de necazuri și lipsuri, de frustrări și neîmpliniri, micul demiurg, învățătorul, merge înainte avînd ca supremă răsplată lumina din ochii copiilor. Chipul învățătorului devine cu timpul icoană în mintea și sufletul elevilor: un ziditor, un părinte și un prieten, dar pentru această menire pentru care trebuie să te naști, să ai aptitudini, să te jertfești și să te dăruiești total.

Ana BURLACU

CE MICĂ E VACANȚA MARE

(urmare din pag. 1)

Freligia nu poate rezolva problemele sofisticate ale societății în care ne zbatem. Un exemplu? Recenta vizită a celor doi mari, Băsescu și Tăriceanu, la mănăstirea Secu. Loc de închinăciune și iertare. Unde președintele și premierul s-au ignorat reciproc. Nici în Casa Domnului nu și-au dat mîna.

Categoric că problemele legate de optimizarea învățămîntului românesc vor fi dezbătute gospodărește la consfătuirile cadrelor didactice de la începutul lunii septembrie. Cu atît mai bine. Asta înseamnă că, la deschiderea noului an de învățămînt, vom putea auzi: "Școala se află pe drumul cel bun!"

Tezele cu subiect unic și Asociația EDU

Membrii Asociației profesionale pentru educație și cercetare EDU critică decizia Ministerului Educației de a da teze cu subiect unic, argumentînd că evaluarea va fi una subiectivă și costisitoare, și propun ca soluție menținerea testelor naționale pînă la adoptarea pachetului de legi în educație.

"Este mai bine ca elevii să fie evaluați în mod continuu, stresul să fie cît mai redus și să se elimine riscurile unor boli sau indispoziții temporare. Însă greșeala fundamentală a ministrului este aceea de a credita toți salariații din sistem ca avînd mentalități și comportamente ideale, perfecte, așa cum nu mai există nicăieri în lume".

În plus, Uniunea Europeană a stabilit deja că furnizorii de servicii educaționale nu trebuie să fie și evaluatorii acelorași servicii, fiindcă nu pot fi obiectivi. Motivul principal nu ar fi neapărat corupția, ci faptul că profesorii se atașează de elevi, îi protejează și devin părtinitori în evaluarea lor, precizează EDU.

"La testele naționale, comisiile din centrele de examen și de evaluare erau complet din afara școlii la care învățau elevii", adaugă sursa citată.

Potrivit EDU, profesorii supraveghetori și evaluatori erau plătiți relativ bine, astfel încât să nu se lase influențați de "intervenții". În cazul tezelor cu subiect unic, elevii sînt supravegheați de profesorii lor, chiar dacă de la altă disciplină decît aceea la care se susține teza, comisia este formată din directorul și profesorii școlii, care urmăresc ca unitatea de învățămînt să aibă rezultate cît mai bune. Corectarea tezelor, chiar dacă se face în centre de evaluare, este făcută de aceiași profesori ai elevilor care dau tezele.

Ministerul Educației afirmă că tezele vor fi evaluate în centre special desemnate în acest sens. Fiecare lucrare va fi evaluată de doi profesori, alții decît cei din unitățile de învățămînt de la care provin tezele.

Membrii asociației EDU spun că procedura privind tezele cu subiect unic "vor atrage copiii într-o cursă nebună pentru note cît mai mari și îi vor învăța de mici să trișeze".

EDU susține că nu se știu dacă membrii comisiilor vor fi plătiți la nivelul testelor naționale. În caz că da, costurile vor fi duble, iar dacă membrii comisiilor nu vor fi bine plătiți, corectarea tezelor va fi o activitate neserioasă, de mîntuială, mai arată asociația în comunicatul remis presei.

În plus, mai spune asociția, toate școlile trebuie dotate cu logistica și mijloacele electronice de comunicare existente "de bine, de rău" în centrele de examen, chiar și școlile gimnaziale din sate mai îndepărtate.

Asociația propune ca soluție menținerea testelor naționale pînă la adoptarea pachetului de legi în educație, care va decide într-un cadru mai larg și modalitățile de trecere de la gimnaziu la liceu.

Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului a finalizat și publicat, pe site-ul "http://www.edu.ro", ordinul de ministru care aprobă Metodologia de organizare și desfășurare a tezelor cu subiect unic pentru clasele a VII-a și a VIII-a în anul școlar 2007-2008.

Acest tip de evaluare înlocuiește testele naționale și are regim de teze semestriale, se arată într-un comunicat al Ministerului Educației.

Potrivit sursei citate, subiectele sînt elaborate în cadrul Centrului Național pentru Curriculum și Evaluare în Învățămîntul Preuniversitar, conform programei școlare parcurse pînă la data desfășurării tezei, în conformitate cu temele selectate din programa școlară și comunicate școlilor. Durata fiecărei teze cu subiect unic este de două ore din momentul primirii subiectelor de către fiecare elev.

SĂ REABILITĂM IDEEA DE REFORMĂ

(urmare din pag. 1)

Între urban și rural. Toate aceste probleme ce țin de mișcare, dorim să fie mult mai fluide.

Rep.: Au mai fost și alte probleme ridicate de sindicate?

G.P.: Un lucru mult discutat este acela al calității titularului în învățămînt. Titularul are anumite obligații, dar și drepturi. Iar unul din drepturi este să participe la mișcarea personalului didactic. Adică, în cazul în care intră în restrîngere de activitate, se organizează completări de normă, transferări, pretransferări, astfel încît omul să nu rămînă fără loc de muncă. Și este o problemă socială deosebită. Un om care a slujit în învățămînt 30 de ani, să se afle că i-a dispărut catedra, nu este plăcut. Nu este corect ca omul care a rămas fără catedră să participe la un alt concurs, în altă școală, sau chiar în alt oraș. Sistemul ar trebui să îi asigure o alternativă în ce privește locul de muncă. Și am reușit. Aceasta este o reușită a noastră, a sindicatelor, în negocieri. Vorbim de titularizarea în învățămînt și nu de titularizarea pe post. Astfel, în cazul în care titularul intră în restrîngere de activitate, prin direcțiile județene, se organizează aceste etape ale mișcării personalului.

Rep.: Și nimic legat de salarizare?

G.P.: La salarizare, în ultimii ani s-au introdus anumite sporuri în salariul de bază. În acest fel s-a umflat gogoașa, minciuna, ca să se spună "uită-te ce salarii mari au profesorii". Dar era vorba de sporuri pe care nu le aveau toate cadrele didactice. Am reușit să scoatem toate sporurile, distincte față de salariu. Mari discuții au fost și în ceea ce privește drumul banilor, adică modul în care ajung banii de la bugetul mare la bugetele locale. În momentul de față, multe comunități au bugete sărace. Din această cauză, foarte multe din drepturile noastre legale nu se pot deconta. Fondul de salarii din bugetul local este un punct distinct. Nimeni nu își poate băga mîna acolo, dar nu se știe ce se poate întîmpla. Așa că propunerea noastră a fost ca banii pentru salariile cadrelor didactice să vină prin trezorerie. Acolo nu mai este consiliul local, care să hotărască. trezoreria este o instituție de execuție și este mai disciplinată. Dar încă se mai discută acest aspect. Trebuie menționat că, tot în cadrul negocierilor, au fost o serie de drepturi acceptate, fiind trecute în statut. Un exemplu este prima de vacanță, pe care o au și alte categorii bugetare și care constă într-un salariu, astfel încît beneficiarul să poată să se odihnească, să meargă la tratament.

Rep.: Aceste propuneri sînt "bătute în cuie"?

G.P.: Acum am negociat proiectul care va fi supus dezbaterii publice, iar abia apoi va ajunge în Parlament. Pînă la urmă, parlamentul decide. Sigur, noi, prin lobby la comisiile de învățămînt, putem să îi convingem să mențină în lege și propunerile noastre. Mai trebuie menționat că toate aceste idei sînt în formă brută. Ele urmează a fi transformate într-un text de lege, iar atunci se va observa dacă nu cumva există unele neconcordanțe între diversele prevederi, astfel încît pot apărea modificări.

Rep.: La această întrunire s-a discutat și o problemă organizatorică...

G.P.: În noiembrie se împlinesc 5 ani de la conferința anterioară. Trebuie organizată o astfel de reuniune în care vom analiza activitatea noastră pe ultimii 5 ani. De asemenea, vor fi alese noile organe de conducere ale Federației și va fi elaborat programul nostru pe următorii 5 ani. Urmează să fie stabilit și locul unde va fi ținută această reuniune. Piatra Neamț candidează pentru găzduirea conferinței, alături de colegii din Poiana Brașov și Oradea. Pentru noi ar fi o onoare să primim creditul de a organiza această conferință care este un eveniment deosebit în viața federației. În curînd se întrunește colegiul liderilor la București. Vom fi și noi acolo și vom prezenta oferta județului Neamț. Noi sperăm că vom cîștiga, bazîndu-ne pe faptul că am mai organizat asemenea evenimente. Chiar în 1990, cînd s-a înființat această federație, conferința a avut loc la Piatra Neamț. De asemenea, în 2000, cînd s-au aniversat 10 ani de la înființare, gazdă a fost tot Piatra Neamț. Mai mult, anul trecut, în mai, am avut onoarea să organizăm colegiul liderilor, unde ca temă principală a dezbaterii a fost descentralizarea teritorial – administrativă și implicațiile asupra învățămîntului.

Rep.: Ați mai participat și la alte reuniuni, înafară de cea a Federației?

G.P.: Între 6 și 8 septembrie, a avut loc Consiliul Național al Confederației Sindicatelor Democratice din România. Ca principal punct al dezbaterilor a fost organizarea Congresului, care va avea loc între 8 și 11 noiembrie la Olănești. Congresul se desfășoară tot o dată la 5 ani și se alege conducerea, se stabilește și programul pe următorii 5 ani. Județul Neamț are un număr de 4 membri în Consiliul Național, plus încă un delegat la care are dreptul Uniunea Județeană. În momentul de față eu fac parte din Biroul Executiv național și probabil că voi candida pentru o funcție în acest birou.

Cum educăm copiii cu nevoi speciale

Conceptul care la sfîrșitul acestui secol pune bazele unei noi abordări în educația copiilor cu cerințe educative speciale este educația pentru toți.

Copilul aflat în dificultate este acel copil care, din cauza deficiențelor senzoriale sau neuropsihice, are nevoie de îngrijire și educație specială, ce nu-i poate fi asigurată de propria familie.

Deficientul mintal este incapabil de gîndire abstractă, nu poate sesiza legăturile generale și esențiale dintre obiectele și fenomenele realității, iar capacitățile de critică sunt precare.

Sub aspect comportamental, un asemenea copil are priceperi și deprinderi de conduită civilizată, dar capricios în manifestările sale, este ușor influențabil, credul, naiv. Posibilitățile de muncă, de efort intelectual sunt reduse.

Integrarea copiilor cu cerințe educative speciale se poate realiza dacă există o colaborare permanentă între elevi, părinți, cadre didactice, consilieri etc.

Educația integrată impune adaptarea continuă a strategiilor de predare-învățare cu scopul de a corespunde diversității și nenumăratelor stiluri de învățare și dezvoltare a copiilor.

În timpul școlarizării copilului cu dizabilități, învățătorul își poate da seama, încă de la început, că acesta nu este capabil să țină pasul cu ceilalți. Va fi atent să le sugereze părinților necesitatea unor ore particulare pentru a recupera întîrzierile. Contrar bunelor intenții, această măsură poate să nu dea rezultate sau chiar să ducă la o agravare a situației. În același timp la anumite situații, copilul progresează foarte lent, dezvoltarea sa lăsînd mult de dorit în raport cu exigențele școlare. La rîndul lui, elevul devine iritabil, încăpățînat, iar alteori timid și agresiv.

Cele mai arzătoare probleme ale copiilor cu nevoi speciale sînt integrarea socială (familie, grup, societate), adaptarea la mediul social, acceptarea lor de către comunitate.

Cîteva dintre obiectivele specifice acțiunii de recuperare a copiilor cu dizabilități sînt organizarea unor activități pentru stimularea mentală, antrenarea fizică, dezvoltarea unor abilități prin activități creative, de imaginație, cum ar fi: artele plastice, dansul, sportul, etc.

Un pas în recuperarea copiilor cu nevoi speciale îl constituie recompensele adecvate, cum ar fi: lauda, calificative, premii, excursii, cărți, dulciuri, care reprezintă o stimulare eficace și durabilă. Atît recompensa cît și sancțiunea, în cazul unui eșec trebuie dozate cu atenție, în funcție de personalitatea fiecăruia, deoarece atît excesul cît și lipsa unor recompense ori sancțiuni pot genera efecte negative, manifestate prin lipsa de interes, refuzul de a coopera cu colegii sau cu învățătorul.

Ca și lauda, pedeapsa acționează pozitiv, dar numai în anumite limite. Trebuie să ținem seama și de faptul că nu putem aplica o pedeapsă, fie ea cît de blîndă, oricui și oricum. Există copii deosibit de sensibili față de pedeapsă și atunci aceasta devine vătămătoare și nicidecum stimulativă.

Copilul nu trebuie umilit, pus în situație de inferioritate, trebuie să se simtă acceptat, ca un partener, nu numai în viața de familie, ci și în activitatea școlară, cît și de comunitatea din care face parte.

Educați incluzivă oferă bazele culturii și civilizației umane, astfel încît toți pot să beneficieze de acestea și să le dezvolte mai departe în maniera proprie fiecăruia.

Ana BURLACU

APOSTOLUL LITERAR ȘI ARTISTIC

Anul 5
nr. 19
septembrie
2007

Valori spirituale românești în contextul european: *Mitropolitul Varlaam*

Marcată prin mai multe evenimente, desfășurate în perioada 28 - 30 august 2007, canonizarea mitropolitului Varlaam a avut loc miercuri, 29 august, la 350 de ani de la moartea sa, la Mănăstirea Secu. Acesta a fost lăcașul în care s-a călugărit și s-a stins din viață cărturarul moldovean, în 1657. În prima zi a avut loc colocviul „Sf. Ierarh Varlaam, Mitropolitul Moldovei - slujitor al credinței și culturii creștine", desfășurat la Centrul social-cultural „Sf. Paisie de la Neamț". Astfel, marți, 28 august 2007, la Centrul Social - Cultural „Sf. Paisie de la Neamț" a avut loc colocviul „Sfîntul Ierarh Varlaam, Mitropolitul Moldovei - slujitor al credinței și culturii creștine". A doua zi, începînd cu ora 9:30, la Mănăstirea Secu s-a oficiat Sfînta Liturghie, după care, de la ora 12:00, a avut loc proclamarea solemnă a canonizării Sf. Ierarh Varlaam. Joi, 30 august, în ultima zi a manifestărilor, s-a oficiat prima Sfîntă Liturghie arhierească de prăznuire a Sfîntului Ierarh Varlaam, oficiată la Mănăstirea Secu. Slujba de canonizare a coincis cu hramul mănăstirii, Tăierea Capului Sfîntului Ioan Botezătorul. Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat, la propunerea Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, trecerea în rîndul sfinților din calendarul B.O.R. a învățatului mitropolit Varlaam al Moldovei, avînd ca dată de prăznuire 30 august.

Biografie:

Varlaam (născut în jurul anului 1585 în părțile Vrancei - decedat în 1657 la Mănăstirea Secu.) a fost mitropolit al Moldovei (1632 - 1653) în timpul domniei lui Vasile Lupu.

Probabil a învățat în „schitul lui Zosin" pe valea Secului, a fost călugărit la Secu, sub numele Varlaam (din botez era Vasile). Ajunge egumen al mănăstirii și arhimandrit. În 1628 e trimis într-o misiune la Moscova, iar în 1632 e ales mitropolit al Moldovei (hirotonit pe 23 septembrie 1632), păstorind pînă în aprilie 1653, cînd s-a retras la Secu.

Ca ierarh a fost preocupat îndeosebi de problemele cărturărești: în 1640 a înființat o tiparniță la Iași, împreună cu meșteri tipografi trimiși de Petru Movilă al Kieului, în care a tipărit mai multe cărți de învățătură în românește. Tot în timpul păstoririi sale, Vasile Lupu a întemeiat Colegiul de la Iași, cu profesori trimiși de la Kiev. Noul așezămînt de cultură din Moldova, în care se preda în limbile greacă, slavonă și română, se află în incinta Mănăstirii Sfinții Trei Ierarhi din Iași. În 1642 au avut loc lucrările sinodului de la Iași, la care a participat și mitropolitul Varlaam cu sufraganii săi. Prin 1644 - 1645 a convocat el însuși un sinod al tuturor ierarhilor din Țara Românească și Moldova, care a aprobat „Răspunsul împotriva Catehismului calvinesc", scris de el. Tot el a susținut ctitoriile lui Vasile Lupu, între care și biserica „Sf. Trei Ierarhi" din Iași (1639), în care au fost așezate moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva (1641).

Opera:

„Carte românească de învățătură la dumenecele de preste an și la praznicele împărătești și la Svînții mari" (cunoscută și sub numele de Cazania lui Varlaam), Iași, 1641 - 1643; „Șapte Taine a Bisericii", Iași, 1644; „Răspunsul la Catehismul calvinesc", Iași, 1645. Cît a fost egumen la Mănăstirea Secu, a tradus lucrarea „Scara" sau - „Leastvița" Sfîntului Ioan Scărarul, care a rămas în manuscris.

Cazania mitropolitului Varlaam a avut o influență

extrem de mare asupra vieții spirituale și religioase a poporului român. Prin activitatea sa cărturărească, mitropolitul Varlaam deschide șirul traducerilor în limba română ale unui număr mare de cărți religioase, ce apar în secolele XVII- XVIII. Ele contribuie la dezvoltarea limbii literare românești. Limba română în aceste traduceri capătă putere de expresivitate pe care noi n-o găsim în secolul al XVI-lea.

În actualul context european, Mitropolitul Varlaam reprezintă o carte de vizită a valorilor spirituale și culturale ale țării noastre.

Drd. MIHAI FLOROAIA - I.Ș.J. Neamț

„Peste 70% dintre cadrele didactice au trecut printr-un program de formare”

● Interviu cu Daniela Mătăsaru, directorul Casei Corpului Didactic Neamț

Rep.: Doamna director, am intrat într-un nou an școlar. Care este, în acest moment, activitatea Casei Corpului Didactic?

Daniela Mătăsaru: Casa Corpului Didactic se află într-un moment de bilanț, dar și de început, la fel ca orice instituție educativă din România. În acest moment elaborăm rapoartele de activitate pentru anul trecut. Nu avem un bilanț foarte clar, foarte precis în acest moment. Probabil că la începutul lunii octombrie vom prezenta activitatea pentru anul școlar încheiat. Oricum, comparativ cu anul precedent am făcut progrese, atît calitative, cît și cantitative. Cel mai mare progres consider că este formarea unui număr impresionant de profesori, învățători și educatori din învățămîntul nemțean, și grație programelor considerate prioritare de minister. Aici aș aminti de programul național prioritar „Consiliere și Orientare”. Din calculele pe care le-am făcut rezultă că peste 70% dintre cadrele didactice au trecut printr-un program de formare. Anul trecut ne lăudam cu o cifră de peste 25%, ceea ce era un record, iar acum cred că, după ce tragem linie, vom ajunge la 80%. Este un lucru important și cred că toate aceste fapte se vor reflecta la catedră.

Rep.: Care au fost considerentele pentru care Guvernul a considerat formarea cadrelor didactice o prioritate națională?

D.M.: Consilierea și orientarea se referă la activitatea de dirigenție. Este clar că elevii au nevoie de mai multă informație, iar profesorii trebuie să fie pregătiți pentru a face față noilor provocări. Sînt foarte multe critici la adresa cadrelor didactice și cele mai multe pe nedrept. Profesorii învață tot timpul, iar acest program a venit atît la cererea cadrelor didactice, cît și în urma constatărilor de pe teren.

Rep.: În condițiile în care nivelul salarizării în învățămînt este foarte scăzut, formarea a fost o încercare de progres a calității activității didactice?

D.M.: Totdeauna a existat această problemă, referitoare la raportul dintre calitatea muncii și salarizare. Sînt foarte multe situații în care oamenii ar trebui plătiți mai bine, nu numai în învățămînt. Nu cred că profesorii din România se

A consemnat Marius GHEGHICI

(continuare în pag. 6)

CARAVANA INCORUPTIBILILOR SAU POVESTEA AUTOGRAFELOR PE SEMNE DE CARTE

***Motto:* Sînt incoruptibil. Mă angajez să citesc pe durata concursului cărțile selecționate.**
Îmi voi face o părere personală despre cărțile citite.
Mă angajez să particip la vot și să pun în valoare punctul meu de vedere în toată integritatea sa.
CARTA INCORUPTIBILILOR

A construi o cultură literară comună, a iniția dezbateri și interpretări, a-i îndruma pe tinerii cititori, copii și adolescenți, către lectura de texte și imagini. Sînt obiectivele propuse (și pe de-a-ntregul duse la împlinire, pe cît ne-a fost dat să vedem, să apreciem chiar în mijlocul lor, al cititorilor incoruptibili) de concursul de lectură "Le prix des Incorruptibles". Aflată la cea dintîi ediție în România, grație unui proiect implementat în CDI-urile nemțene de C.D.D.P. (Centre Departemental de Documentation Pedagogique)- Marne în colaborare cu C.C.D.-Neamț, competiția s-a consacrat în lumea literaturii francofone ca evenimentul ce permite selecția titlurilor de preferință în lumea cărților pentru copii. An de an, cititori cu viziuni dintre cele mai diferite din Franța, copii, părinți, profesori, participă la votarea celui mai bun autor, pe secțiuni de vîrstă.

Eurofanii de la Cartianu au fost desemnați ca promotori ai mesajului incoruptibil în instituțiile înscrise în concurs în acest an, cînd celor aproape 30 de școli franceze (din Reims, Chalons, Recy sau Fismes, spre exemplu) li s-au alăturat cititorii români, francofoni, mici și mari din principalele CDI-uri ale școlilor și grădinițelor din județ. Prezența noastră la Roman (Școala nr. 1), Săbăoani, Brusturi, Bodești, Roznov și Tarcău a fost anunțată drept Caravana Incoruptibililor, destinată fiind animațiilor, propunerilor de jocuri, de dezbateri și scenarii colective, pornind de la paginile preferate de concurenți, paragrafe sau frînturi de imagine (în cazul micuților de la grădiniță).

In urma trecerii Caravanei, fiecare CDI a programat o zi de votare, rezultatele fiind transmise prin ambasadori către centrul electoral regional (aflat la sediul C.C.D.), pentru organizarea Votului final, pe 27 aprilie. Astfel povestea lui Rodrigue Porkepic în căutare de prieteni sau a ursulețului albastru, a amuzantei oițe Rousselle sau a lui Wombat, animalul fantastic, paginile cu întrebări despre lume, oameni sau sentimente se confruntă pentru a face loc unui titlu unic, cel cîștigător. Biblioteca sau Centrul de Documentare și Informare devine în acest fel un loc al schimburilor, după cum declară doamna documentarist Francoise Oudin, responsabilul francez al proiectului în România: Prix des Incorruptibles este ocazia unică a exprimării punctelor de vedere în jurul lecturilor, a apărării unei opere și a combaterii altora, este momentul în care poate fi arătat cu degetul chiar defectul unei benzi desenate sau al oricărei cărți destinate copiilor. Este clipa în care poate fi conștientizată, totodată, responsabilitatea votului. Anul trecut, unul dintre titluri a suscitat multe polemici: "Champion" de Gilles Rapaport. O adevărată undă de emoție s-a creat în jurul acestei istorii, o emoție vie, constructivă. Iată, așadar, un demers dinamic, benefic, îmbogățitor!

Ceea ce garantează succesul acestui concurs este, fără îndoială, punerea laolaltă a părerilor, schimbul de idei, mai mult decît responsabilitatea votului și titlul de incoruptibil. Astfel se face că micuții cititori și-au dorit să păstreze pe semnele de carte imprimate cu numele instituțiilor participante din Franța și din Neamț, autografele eurofanilor animatori de jocuri, dezbateri și... împreună- răsfoiri! Alături de zîmbete și semnături amicale, Ciprian Pascal, Ingrid Bitere și Dragoș Anghel au adăugat îndemnul, devenit emblematic pentru Caravana de... poveste: FIȚI INCORUPTIBILI!

Prof. Alina BALUȘ
(Reprodus după “Anotimpuri” nr. 47/2007)

SONET FLORII MELE DE IRIS
(scrisoare de departe)

Și eu (abia) după ce voi muri
mă voi întoarce acasă
iată glasul meu: visul meu continuu
din 14 februarie '89 încoace
floarea mea de iris pornește spre casă
din umezeală tinerețea jocurilor noastre
fruntea mea înroșită
fruntea ta înroșită
pentru noi pentru floarea de iris
timpul e mult prea precis
de parcă totul s-ar petrece
ca o cauză a unei virtuți
ca o cauză în care visul meu continuu
prelungit irisului.

Matei IUREA, cl. a XII-a

MEDICAMENTUL SUFLETULUI

Aș vrea să fiu un trandafir,
Să pot străpunge-o inimă,
O inimă rănită aflată-n suferință.

Iar țepii mei frumoși și lungi,
Să nu rănească inima,
Și frunzele mele lungi și verzi
Să aline durerea.

Petalele vor cădea pe sufletul îndurerat,
Și inima se va vindeca,
Încetișor, încet, încet.

Adnana CATANĂ, cl. a IX-a

DORINȚĂ

Acoperă-mi trupul
cu chipul tău de înger,
Trimite-mi
un gînd de iubire,
Spune-mi mereu
povești în culori aprinse,
Picură-mi în suflet
lumina universului tău,
poate atunci te voi iubi și eu,
mă voi așterne în sufletul tău,
să mă simți și tu...
să mă simți mereu...

ULTIMA SUFLARE

Aerul arde
în focul rece al lunii
În inimi sumbre
se deschid noi orizonturi,
căci lacrimi dulci îmi umplu sufletul gol.

Cerul luminează în negura rece,
iar tu, făptură ciudată,
un înger negru într-un demon alb,
cobori...

Palmele tale,
o catifea aspră,
În suflet îmi plantează
trandafirul plin de stalactite

Mi-e cald,
În frigul nopții...
îmi simt trupul cum arde demonizat.

Ancuța- Iuliana TANASĂ, cl. a IX-a

DEȘERTĂCIUNE

M-am trezit într-o dimineață
Mai singură ca un mort în coșciug.
Am închis ochii și am încercat să îmi caut sufletul,
dar l-am găsit pierdut în pustiu
Luat în deșert ca numele Domnului,
Blestemat și aruncat separat,
Cît mai departe de trup.
Suflete, cum te-ai desprins de lutul ce ți-e închisoare?
De ce-ai părăsit țărîna ce ți-e altar?
Acum poți tu oare-a arăta
Și bucurii și tristeți la care ești supus?
Întoarce-te-n îngustul tău lăcaș fragil,
În trupu-mi slab și muritor...
Oh, tu, suflet captiv într-un bloc rece de marmură...
Sunt un vis într-un suflet sterp
Ca o floare răsărită în mijlocul deșertului uscat.

TOAMNA IUBIRII

Lacrima fierbinte
A căzut, ca o petală de trandafir,
Atingînd lespedea rece
Sub care ți-ai ascuns singurătatea.

Șoapta numelui tău,
Ca o adiere tomnatică,
S-a izbit de uriașul zid
După care ți-ai ascuns ființa.

Zîmbind ironic,
I-ai măturat pașii cu frunze
Și i-ai șters chipul cu picuri de ploaie.
Oare (m-)ai uitat?

Ana-Maria SOFRONIA, cl. a XI-a

CUVINTE

Aseară mi-ai așezat stele la picioare...
N-am auzit decît geamuri izbite de vînt,
M-am trezit din vise reci, cu gusturi amare,
Te-ai uitat în mine, m-ai văzut plîngînd.
Cred, uneori, despre cuvinte că nu vorbesc...
Azi plouă, îmi pare că te-aud, îmi pare...
Ajung oare cuvinte, ajunge oare "Te iubesc"?
Mi-a mai rămas doar vîntul cu șoapte
reci și goale.

ACUM SUNTEM NOI

Îl vedeam, îi auzeam respirația
Și zbura alături de mine.
Era doar un fluture,
Căci m-a părăsit.
Îl simțeam, mă mîngîia,
Îmi descîlcea părul...
Era doar vîntul,
Care acum s-a oprit.

Îi auzeam liniștea, era blînd...
Era îngerul meu,
Care acum e lîngă mine...
Acum suntem doi.

Anda IGNAT, cl. a X-a

PLĂTEȘTI SCUMP

Ecoul amuțit de șoaptă se varsă-n asfințit.
Un vis pierdut devreme, se -ascunde amorțit
Rămîne același, un zîmbet de griji întunecat
Scoțînd pe buze un lung și enervant oftat.
Unde ți-e stropul de sînge
Pierdut din trudă?
Unde ți-e glasul
Ce făcea vizibilă orice undă?
Unde ești?
Căci te văd
Rece, searbăd, incolor:

Un nod pe o frînghie întinsă
O legendă vie, dar neatinsă;
Ești, fără vîrf, un spin,
Rămas fără venin;
O poveste cu sfîrșit în vînt,
O grămadă de praf pe un colț de pămînt!
Într-o clipă ți s-a risipit mîndria
Ce mi-a secat copilăria.
Ești năpădit de buruieni
Și așa îți duci vecia.

Mihaela UGLEA, cl. a XII-a

(Autorii poeziilor sînt de la Grupul Școlar Chimie - Piatra Neamț)

(urmare din pag. 5)

„Peste 70% dintre cadrele didactice au trecut printr-un program de formare”

Gîndesc că sînt plătiți cu 50 de mii de lei ora și pentru asta fac munca. Cred că avem profesioniști în învățămînt, o dovadă fiind faptul că sînt atît de multe cursuri, atît de multe rezultate. Nu mă refer numai la olimpici, dar și la copii cu dificultăți. Sînt profesori care au rezultate la olimpiade internaționale, dar sînt și profesori care au avut rezultate, au înregistrat progrese cu copii care au avut dificultăți enorme, la citit, scris, socotit.

Rep.: După ce ați tras linie, care au fost realizările CCD în anul școlar precedent?

D.M.: Am avut colaborări extraordinare atît în plan local, național, cît și internațional. În martie am făcut un schimb de experiență între formatori nemțeni din învățămînt și formatori francezi. A fost un schimb extraordinar de profitabil din punct de vedere profesional, finalizat cu elaborarea unui ghid comun, care este tipărit în Franța și urmează să apară și în România. O altă realizare este că avem spațiu în plus, comparativ cu anul trecut. A fost o mare problemă a noastră din punct de vedere structural. Am reușit să obținem o clădire cu două săli, astfel încît să nu ne mai rugăm toată ziua de școli să ne ofere săli pentru formare. De asemenea, am obținut foarte mult fond de carte.Avem o colaborare foarte bună pe domeniul centrelor de documentare și informare, care vin în completarea bibliotecilor școlare. Cu timpul, ministerul preconizează să dispară aceste biblioteci și să se transforme în centre de documentare și informare, în care copilul își caută singur informația. Nu mai este acea bibliotecă unde iei o carte, o ștergi de praf și trebuie să ai un anumit număr de cărți.

Rep.: Au fost și minusuri, lucruri pe care nu le-ați realizat?

D.M.: Sincer, cred că am realizat mai mult decît mi-am propus. Nu cred că există vreun domeniu în care să nu fi înregistrat un progres anul acesta. Era loc și de mai bine, dar nu are sens să fim ipocriți. Ne-am îndeplinit tot ce ne-am dorit.

Rep.: Ce vă propuneți pentru noul an școlar?

D.M.: Pentru anul școlar viitor ne propunem un timp mai mare de reflecție asupra a tot ceea ce am făcut. Cred că aceasta este problema în România. Nu prea este timp de reflecție asupra a ceea ce am făcut, asupra lucrurilor care trebuie modificate. De asemenea, dorim să fim și mai mult prezenți în teritoriu.

Programele sînt numeroase. Unele sînt la propunerea CCD, avizate de minister. Am avut peste 40 de programe. Există și programe ale Inspectoratului Școlar, la care am colaborat. De asemenea, avem programe în parteneriat, cu departamentul Marne din Franța. Casa Corpului Didactic are, cred, cel mai important rol în acest proiect care merge foarte bine pe partea educațională. În cadrul acestui proiect, CCD are o colaborare cu o instituție similară, care se numește Centrul Departamental de Documentare Pedagogică din Marne. Vor fi și schimburi de experiență. În octombrie va veni o trupă de teatru, va fi o sesiune de formare pentru documentare privind centrele de documentare și informare din proiectul bilateral. La sfîrșitul lui octombrie va avea loc, în Franța, o sesiune de formare, pe tema descentralizării. La aceasta sînt invitate numeroase persoane, directori de școli, primari și oameni din Inspectoratul Școlar. Va fi un grup de 11 persoane.

Colegiul Național "Ștefan cel Mare" - Tg. Neamț

ROSTIRE ROMÂNEASCĂ
Revistă de limbă și literatură română

DE ZIUA TA

De ziua ta, mămică,
Eu vreau să-ți dăruiesc
O mică floare albă,
Ce-ți spune: "Te iubesc!"

Al tău zîmbet fermecat,
E mai greu de desenat,
Dar ușor de admirat.
Rîsul tău atît de voios,
Dezvăluie un suflet frumos.

Fiecare dojană eu o prețuiesc,
Dar în inima mea e o rană,
Cu care apoi mă mîndresc.

Vreau doar pace să avem,
De Babe eu nu mă tem!
8 Martie să vină,
Cu iubire deplină!

Patricia RICHTER, cl. a VII-a

CASTANUL MEU...

Discul pe cerul oceanic străluce,
culege boabe de rouă
și sărută dulce
nenumăratele flori...
de lîngă castan.
Natura tresare la viață.
Acel firicel ce le împreunează
e însuși destinul dulce
și amar.
Aici e... veselie,
Dincolo, suferință.
Unu-i bogat
Și altul, sărac.
Zi cu soare, noapte cu stele,
Cerul și pămîntul împreună cu ele.
Toate sînt cîte două,
Toate au o pereche dată.
Doar noi amîndoi
Sîntem singuri
În astă lume uitată.

Gabriela LOGHIN, cl. a XII-a

OARE...

Adînci sînt ochii ce privesc spre mine.
Cînd timpul uită clipele s-adune
Tu îmi vorbești banal. Sînt fermecat de tine
Dar tu nu știi. Aș vrea să îți pot spune...

Aș vrea să-ți spun tot ce în minte-ți zic
Cînd ceasu-mparte noaptea pe din două
Însă te văd cum ești: perfectă. Eu sînt mic.
Ce-ți pot da eu? O lacrimă de rouă?

Stăpînă peste inimă și suflete infirme
Cum pot eu gîndul meu să îți ofer,
Cînd mulți te vor și pot să o afirme,
Iar eu, timid și abătut, doar sper?

Te urmăresc și te ador ca pe un mit.
Eu te-am iubit de la-nceput pe tine.
Dar, dac-ai ști și tu într-un sfîrșit,
Mă vei putea iubi și tu pe mine?...

Cristian LUNGU, absolvent

AMINTIRI

Seara a coborît alene
peste case, peste văi.
Ninge leneș și năzdrăvane
sînt clinchetele de zurgălăi.

Lîngă-o lumînare aprinsă,
stă Bădița liniștit.
Iar Nică neastîmpăratul
în amintirile lui a năvălit.

"Stai, că te căptușește ea",
strigă Mărioara cea rea.
Cireșe cînd mi-am dorit,
Cu o chelfăneală m-am procopsit.

"Pu-pu-pu!", iar m-a trezit
cucul acesta armenesc.
C-o să-l vînd cum m-am gîndit.
Nici ai mei nu bănuiesc.

"Auraș- păcuraș,
Scoate apa din urechi..."
Fug la mama cam golaș,
căci v-asigur de scăldat
pe vecie am uitat.

Poznele ce le-am pățit
rîsetele au stîrnit.
Afară e fum și-a nins...
Iar lumînarea de mult s-a stins.

Patricia RICHTER, cl. a VII-a

DOI PRIETENI

Un copil, de dimineață,
Cînd mergea în drum spre școală,
A-ntîlnit un cățeluș
Trist, flămînd, cu ochi de pluș.
Băiatului, cum l-a văzut,
Tare mult i-a mai plăcut!
Atunci a luat cățelul
Și l-a dus la un "butic",
Să-i cumpere un covrig.
De atunci, cățelu-ntruna
Își așteaptă, dimineața,
Prietenul voios care trece
Către școală ca să-nvețe.
Să îl ducă la butic
Să-i cumpere un covrig.

Camelia- Fiona SAVIN, cl. a VII-a

EVADARE

Aș vrea s-adorm, să uit de toate,
Sau să m-afund în adîncurile mării.
Aș vrea să plec, să plec cît mai departe,
Să nu mai retrăiesc, secundele-așteptării.

Mă strigă iarba. De ce oare?
Plînge castanul. Simte că moare?
Îmi poruncește valul: ascunde-te-n mine!
Dar eu aștept doar dragostea, de ce nu mai vine?

În gara inimii mele, trenurile-s goale
Nici pasageri nu sînt. Totul e pustiu.
Azi, tremurînd, pășesc în privirile tale,
Să-ți fredonez, încet, refrenul nostru viu.

Te-am semănat ca pe-o sămînță
În suflet și în gînd.
Azi, evadarea se transformă-n ceață
Cu rămășițe dintr-un vechi sărut.

Cristiana TOMA, cl. a IX-a

ȘCOALA VIEȚII

Nu întotdeauna zicerea "Ai carte, ai parte" se adeverește. Mai sunt și excepții de la regulă. Un exemplu? Cînd boxerul Leonard Doroftei s-a întors în România cu centura de campion mondial al categoriei semiușoare, versiunea WBA, mioriticii l-au primit cu entuziasm. Fudulia românească a dat în clocot patriotic. Premiile și onorurile l-au năucit mai ceva decît pumnii încasați de la Raul Balbi. Eternul președinte Iliescu i-a conferit " Ordinul Național pentru Merit" iar miniștrii lui s-au gudurat în cadru pentru un pic de imagine. Declarația boxerului? Șocantă. " Îmi pare bine că nu mi-a plăcut școala și am ajuns la box." Părerea lui, treaba lui. E cert că performantul sportiv n-a transpirat la "școala cărții" ci la " școala vieții". A fost opțiunea sa. Noi îl iubim așa cum este.

În zilele interminabilei tranziții în care ne bălăcim, destui indivizi se dau rotunzi cu... "școala vieții". Mulți dintre potentații momentului se laudă la modul dezastruos cu lipsa de studii, cu aroganța față de științe și față de cei care le slujesc. Pe ce se bazează? Pe bunăstarea lor obeză și pe bătaia pumnului în masă. Că banul dă putere, nu? Cu ajutorul devotat al televiziunii, al presei scrise și vorbite, aceste personaje ajung "modele" de succes pentru noile generații, care uită de carte, fascinate de vedete, vipuri, staruri, a căror știință nu trece de genunchiul analfabetului.

"Școala vieții" începe cu exercițiul respirației și al suptului la sînul mamei, apoi la suzetă. Este o realitate care nu poate fi eludată și presupune supraviețuirea. Așa se întîmplă la toate organismele, schimbînd ce trebuie schimbat, pe ici- colo. Imediat după aceea începe educația," școala cărții", care are ca obiect așezarea unui orizont de sens " supraviețuirii" și purcede la mobilarea minții, altfel drama capătă proporții apocaliptice - electorale și sună ca o sentință. Cam așa: " Dă-o dracului de școală, mă duc la ciordit în Italia!" Pe scurt, se cuvine mai mult respect școlii, ca instituție, altfel vom munci, nu vom (și) gîndi. Cum fac cei plecați în zările de farmec pline după euroi. Știți ce scria Dimitrie Cantemir în Divanul sau Gîlceava Înțeleptului cu lumea?

„Copilul neînvățat, dobitoc mare creste,/
lar mare făcîndu-se, bou mare se numește".

Dumitru RUSU

ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII

Note de lector:

CORTUL ROȘU
de Anita DIAMANT
Editura „Polirom", 2007

Într-un moment cînd, în toate domeniile artei, se încearcă tot felul de experiențe / experimente așa-zise novatoare, care de care mai îndrăznețe, unele chiar ciudate, mergînd pînă la sfidarea celui mai elementar bun simț; cînd atrocitățile cele mai înspăimîntătoare și pornografia dusă mult peste limita suportabilității sunt omniprezente în toate „produsele" culturale, indiferent de suportul pe care sunt realizate, și beneficiind de o publicitate insistentă, agresivă chiar uneori, ei bine, în acest „climat", socotit de unii benefic pentru înnoirea artei, iar alții taxîndu-l de-a dreptul, și pe bună dreptate, apocaliptic, Editura „Polirom" ne propune o carte de o cu totul altă factură. Este vorba de o traducere a unui roman, după zece ani de la apariția acestuia în limba engleză, intitulat THE RED TENT (CORTUL ROȘU) de Anita Diamnat, traducere realizată de Luminița Marcu, cea care semnează și notele, și postfața.

Cine este Anita Diamnat aflăm dintr-o notă succintă așezată imediat după foaia de titlu: „(n. 1951), cunoscută ziaristă americană, a publicat numeroase cărți cu tematică biblică (...): „Living a jewish Life" (1991) (...), „Bible by Names" (1996), (...), Savying Kaddish" (1985) (...) două romane, „ Good Harbor" (2001) și „The Last Days of Dogtown (2005)..."

Deși are ca punct de plecare povestea Dinei, singura fiică a patriarhului biblic Iacob (cel care a avut treisprezece copii cu cele patru soții), autoarea nu va alcătui o poveste romanțată după Vechiul Testament. De altfel, nici nu ar avea ce povesti, Diana fiind o apariție episodică în Cartea Sfîntă. Alegerea ei ca personaj central permite autoarei să dea frîu liber imaginației și, prin intermediul acesteia, de la vîrsta cînd „a început să se mire de lumea din jur", să refacă un parcurs al vieții umane, prezentînd, la persoana întîi, obiceiuri, datini, ritualuri, practici din antichitatea precreștină, dar, în fond, realizînd acel parcurs etern al omului de la naștere la moarte, același pe tot parcursul istorii de la facerea lumii și pînă astăzi.

Cartea „Cortul roșu", care poartă pe prima copertă un subtitlu sugestiv („O reconstrucție senzațională a destinului unui personaj feminin din Vechiul Testament"), ce are menirea să-i sporească cititorului impresia de autenticitate asupra faptelor de viață de acum cîteva mii de ani, chiar din primele pagini, cînd se află în situația de a-și pune întrebări, de cele mai multe ori tulburătoare, aceleași pe care și le pune omenirea de veacuri și pe care personajul principal le prezintă chiar din „prologul" cărții, dar la modul enunțiativ: „... eu am devenit o notă de subsol, viața mea o mică paranteză între faimoasa poveste a tatălui meu, Iacob, și glorioasa cronică a fratelui meu, Iosif."

Romanul Anitei Diamant, „tradus în peste 20 de limbi" și „devenit betseller mondial", este o poveste despre viață și despre moarte, despre creație, despre credință, despre tot ceea ce este caracteristic ființei umane, pe parcursul întreg al existenței sale milenare, o poveste așa cum s-a perpetuat de mii de ani, o poveste veche de cînd lumea în care se schimbă doar „decorul", ca la piesele de teatru din antichitate jucate în așa-zisa viziune modernă. O poveste născută dintr-o inimă „ca o cupă plină cu apă dulce care dă peste margini", scrisă de o ființă „fascinată de oameni" și care ține să transmită un mesaj ce se desprinde cu claritate: viața și creația sunt mereu aceleași.

Deși romanul conține aproape patru sute de pagini, el îl cucerește pe cititor de la început și-l ține atent pînă la ultima filă, nu numai prin relatarea faptelor, ci și prin farmecul ce îl degajă curata și expresiva limbă română în care a fost tălmăcit textul din limba engleză de către cunoscutul critic, istoric literar și traducător Luminița Marcu, cea care în postfața scurtă dar consistentă face o precizare interesantă asupra peronajului principal: „Dina nu moare, ci se perpetuează într-un fel de postexistență nesfîrșită, exact ca principiul feminin abstract pe care îl întruchipează pînă la urmă".

Constantin TOMȘA

LA TT E NEVOIE DE SÎNGE TÎNĂR ȘI AER PROASPĂT

De vorbă cu regizorul Sorin Militaru

CV-ul dvs. atestă faptul că sînteți o voce personală și de succes a tinerei generații de regizori din România. Deștept, frumos și vaccinat, nu păreți un regizor care are nevoie de bani de țigări sau de servici la stat. Cum ați optat pentru funcția de regizor la Teatrul Tineretului?

Sorin Militaru: Am cu Liviu Timuș o relație mai veche, dincolo de prietenie- relația actor-regizor. Am lucrat împreună la București două spectacole importante la vremea lor, la Teatrul Odeon. Ne-am înțeles foarte bine din toate punctele de vedere. Și cînd, în calitate de director, m-a invitat să devin regizor al TT am acceptat imediat. Ideea nu era aceea de a-mi găsi un loc de muncă, ci de a crea un nou teatru, de a încerca să revenim la valorile care au făcut faima TT. Am fost foarte bucuros să pot participa la un asemenea tip de proiect. Nu banii m-au adus la Piatra Neamț, pentru că, de cînd am venit aici, am cheltuit chiar mai mult decît am primit...

- Sună așa, o țîră, ca "Ovidiu la Tomis"... Revenind la ale noastre, o să vă pun o întrebare cam bătătorită, dar necesară. Există un program regizoral pe termen lung sau și întîmplarea...

S.M.: Și întîmplarea. Dar întîmplarea asta are la bază un lucru pur subiectiv. Am ales piesele care mie îmi spuneau ceva anume. Dacă le pun acum cap la cap și mă gîndesc la ce am făcut de la început pînă în prezent - fără să urmăresc un program anume - îmi dau seama că, într-un fel, spectacolele pe care le-am montat au o direcție comună. Dar nu a fost o linie pe care mi-am impus-o eu aprioric, ci un lucru care a venit pur și simplu.

- O direcție în sensul unei demonstrații?

S.M.: O direcție culturală, stilistică plus direcția selecției textului. Optez pentru piesele care își au rădăcina mult în urma prezentului teatral cu care debutează acțiunea. Cred foarte mult că, în general, în situații limită, acțiunile oamenilor sînt oarecum conduse din umbră, subliminal de amintirile trecute, care rămîn ascunse într-un ungher al memoriei. Și oamenii iau decizii inexplicabile la un moment dat, decizii care, zic ei, reprezintă mîna destinului, dar orice alegere este o reacție a amintirilor noastre, poate chiar a amintirilor genetice, ale copilăriei, care practic transformă prezentul și schițează viitorul.

- E un exercițiu intelectual tentant... Ați montat în această stagiune "Liniște! Se repetă" de Mihail Frayn, în excelenta traducere și adaptare semnată de Petre Bokor...

S.M.: Aceasta nu e o piesă care corespunde exercițiului despre care am vorbit. Am adus textul lui Frayn la Piatra Neamț, considerînd că este un altfel de exercițiu la fel de bun pentru trupa de actori. Pentru disciplinarea ei și pentru lucrul în echipă. Nu te poți înhăma de unul singur în acest spectacol, orice greșeală a unui actor sau orice neatenție de moment putînd deregla un sistem care trebuie să funcționeze impecabil. E o matematică teatrală de la care nu poți să te abați.

- Gîndiți, alături de Liviu Timuș, un program de realcătuire și repaginare a teatrului. Mă tot lovesc de cuvîntul ăsta- program. Cine, de fapt, ar trebui să facă repertoriul teatrului? Sînteți, ca regizor, una dintre mîinile drepte ale directorului.

S.M.: În nici un caz directorul sau, mai exact, directorul de unul singur. Opțiunea teatrală este importantă și evidentă din momentul invitării unor anumiți regizori aici. Ăsta este un act managerial foarte dificil: să inviți regizorii potriviți pentru un moment al teatrului tău, știind foarte bine unde vrei să ajungi cu teatrul. E greu de spus cine face repertoriul... De pildă, anul acesta a fost un an de sacrificiu, pentru că Liviu Timuș a spus că vrea să facă mai mult comedii, pentru readucerea publicului în sală. Lucru care a reușit în bună măsură. Dar cred că de la anul se vor schimba lucrurile. Trebuie mers pe spectacole care au miză. Nu neapărat miză locală ci și națională și internațională. Iar pentru asta trebuie să știm foarte clar ce înseamnă lucrul cu miză. Una peste alta, trebuie gîndit un repertoriu care să fie ușor de adaptat unor cerințe exterioare.

- Ce criterii trebuie să îndeplinească, ce atu-uri trebuie să aibă un spectacol pentru a fi de export? Autorul, contextul, evenimentul cultural...?

S.M.: De toate cîte puțin. În primul rînd teatrul se face cu actori și e importantă trupa. Indiferent de context sau eveniment, dacă trupa nu are un nivel înalt, nu contează nimic altceva. Nivelul de performanță al trupei este primul pas către spectacolul- eveniment. Urmează proiectul regizoral, contextul în care se realizează acel proiect, forma teatrală fiind și ea foarte importantă. Noi trebuie să depășim cumva formalismul ăsta care bîntuie în România- "Teatrul ca în viață", pentru că viața pe scenă are altă dimensiune și nu poți transforma viața din viață în viața de pe scenă, pentru că aceasta nu înseamnă nimic important...

- Să revenim la spectacolul de export.

S.M.: Avem în proiect pentru anul viitor o participare la Festivalul de la Edinburg. Am intrat deja în contact cu oameni care lucrează pentru acest festival- critici de teatru, dramaturgi, actori- iar în această vară voi fi și eu acolo pentru a vedea niște spectacole. E important dacă vrei să mergi, să ai succes, să propui ceva care va prinde. În primul rînd e vorba de limbă. Nu poți juca într-o limbă engleză greșită pentru că lumea te sancționează. Dacă joci, joci în limba română. Important e să știi ce înțeleg și ce pot vedea oamenii de acolo la un spectacol jucat într-o limbă străină: vizual, situații dramatice, tradiții- pe care ei acolo nu le au, și pe care, poate, ar fi curioși să le vadă. Astfel că alegerea piesei devine extrem de importantă.

- Noi nu sîntem extrem de avantajați cînd facem o ofertă culturală: nici din punct de vedere al limbii, nici din cel al dramaturgiei românești... Spuneți-mi nu sînteți încorsetat de faptul că nu puteți interveni în structura trupei nemțene?

S.M.: E un risc pe care mi l-am asumat. Oricum, o mare parte a trupei o reprezintă actori cu potențial real. Ce am simțit eu este că ei nu au lucrat de foarte mult timp spectacole cu miză și asta deformează actorul. Teatrul din România și teatrul din Piatra Neamț trebuie să evolueze la un alt nivel. Am lucrat în Ungaria și Austria și am văzut că acolo teatrele au succes în primul rînd pentru că distribuțiile pe care le fac sînt cele mai favorabile. Nici un regizor nu e legat de o anume trupă și obligat să defileze numai cu ea. Acolo se lucrează într-un sistem foarte liber, cu actori invitați. Pentru ca proiectele regizorale să fie acoperite de distribuția proximă. Asta dă valoare teatrului maghiar și cred că și în România o să fie la fel.

- După ce faceți o distribuție mai reveniți asupra ei?

S.M.: De regulă, nu. Doar în cazurile accidentale. Sînt obișnuit să-mi asum și insuccesul dar și succesul unui spectacol. Important e, dacă greșești să greșești la timp și să nu repeți greșeala. Cred că dintr-o eroare poți învăța chiar mai mult decît dintr-un succes. Lucrurile nu sînt chiar atît de complicate...

- Există în România critici, autori de direcție?

S.M.: Nu, nu cred. Există o polemică destul de acută între critici și cei care lucrează efectiv în teatru. E o ruptură foarte mare pentru că am văzut prea puțin critici care urmăresc efectiv un actor, un regizor, un scenograf. Textul lor surprinde de cele mai multe ori un moment, nu o etapă în evoluție sau o perspectivă. Iar judecăți de genul "mie mi-a plăcut" și sugestiile urechiste, privind retușarea spectacolului după propria lor imaginație, nu sînt argumente demne de luat în seamă.

- Valoarea unui spectacol poate fi autentificată de prezența la un festival?

S.M.: Din păcate, sîntem un popor de festivalieri (festivaliști?). Avem în România vreo 15- 20 de festivaluri. De fapt, aceleași spectacole se mută de ici-colo, pentru că nu există lucruri clar delimitate, festivaluri cu direcție. În Ungaria, de exemplu, există un singur festival la care fiecare teatru participă cu cel mai bun spectacol al stagiunii. Și se dă un singur premiu. Noi cred că avem prea mulți actori față de cîte teatre și cîți bani sînt în țară, că avem prea multe orgolii și prea multe pseudoevenimente. Aproape că mi-e dor de un actor bun, de un actor talentat în inflația asta de actori geniali. Mitul teatrului românesc de excepție se oprește în afara granițelor României, de unde perspectiva e mai riguroasă, la anii '70 și la numele lui Ciulei, Pintilie, Șerban. Prezentul, regret că trebuie s-o spun, e legat doar de numele lui Silviu Purcărete.

- Există puține teatre în România care se pot lăuda că au un profil propriu: Teatrul de Comedie, cîteva teatre de copii, teatrele naționale. Teatrul Tineretului și-a cîștigat statutul prin inedit, prin debutul valorilor, acuratețea experimentului, refuzul tiparelor, eludarea cenzurii. Ce i-ar mai putea asigura astăzi o voce personală?

S.M.: Ceea ce ați spus dvs. și în primul rînd o trupă tînără. Nu neapărat ca vîrstă, ci ca mentalitate și spirit, performantă, antrenată să lucreze în orice direcție și capabilă să depășească faza teatrului clasic, ilustrativ, prin modalități stilistice cît mai moderne. În puține cuvinte, e nevoie de sînge tînăr și de un aer proaspăt. Pentru ca TT să redevină un teatru viu.

A consemnat
Mircea ZAHARIA

ANTOLOGIA REVISTEI APOSTOLUL

DE-A ICAR

de Marin Sorescu

Am umblat cu cerșitul pe la păsări
Și mi-a dat fiecare
Cîte o pană.

Una înaltă de la vultur,
Una roșie de la pasărea paradis,
Una verde de la colibri,
Una vorbăreață de la papagal,
Una fricoasă de la struț-
O, ce aripi mi-am făcut!

Mi le-am pus la suflet
Și-am început să zbor.
Zbor înalt de vultur,
Zbor roșu de pasăre paradis,
Zbor verde de colibri,
Zbor vorbăreț de papagal,
Zbor fricos de struț-
O, ce-am mai zburat!

APOSTOLUL LITERAR și ARTISTIC

COLEGIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA; Constantin TOMȘA; Ștefan CORNEANU

ȘCOALA ȘI AGRESIVITATEA ELEVILOR

● De vorbă cu Mircea MICLEA, psiholog

Un studiu efectuat de OMS spune că avem cea mai mare violență în școală. Care ar fi cauzele unui asemenea rezultat? Ce programe ar trebui să urmeze profesorii pentru a domoli situația?

- E clar că acesta este un fenomen complex, care are mai multe cauze. Putem identifica cîteva dintre ele așa cum apar în studiile de specialitate: 1) lipsa unei depistări precoce și a măsurilor de prevenție; 2) violența mediului din afara școlii; 3) atitudinea școlii și a părinților, dar mai sînt și altele. Prima cauză se referă la faptul că nu avem încă, din păcate, instrumente psihologice, standardizate pe populația românească, de depistare timpurie a tulburărilor de comportamnat. Nedepistate la timp, acestea se agravează și se cronicizează. Statisticile oficiale arată, că aproximativ 2- 6% din populația școlară, la nivelul fiecărei țări, suferă de sindromul tulburării de atenție și hiperactivitate. ADHD. La noi, se numea, adesea, sindromul copilului hiperactiv. Tipul de copil care are dificultăți de concentrare, nu persistă în sarcinile școlare, este foarte activ, neastîmpărat și are dificultăți de înțelegerea și respectarea regulilor. Fiind mai puțin atent și mai activ, de regulă, este privit atît de colegi, cît și de către profesori, ca fiind prost, ceea ce e incorect și foarte dăunător pentru dezvoltarea copilului. Cea mai mare parte dintre cei cu delicvență juvenilă provine, potrivit studiilor, din partea celor care au ADHD, nedepistat la timp. Aceasta este o tulburare care afectează mult dezvoltarea personală.

- Deci, nu e vorba de un fond genetic.

- Nu, nu este vorba de asta. De regulă, majoritatea celor cu ADHD se diagnostichează pe la 6- 7 ani, cînd copilul se confruntă cu mediul școlar, care reclamă mai multă concentrare și respectarea regulilor. Identificarea timpurie a copiilor din grupa de risc va permite administrarea unui tratament medicamentos sau psihologic adecvat.

- Părinții pot face ceva? Este o problemă care ar trebui să-i preocupe pe părinți?

- Părinții pot face multe lucruri. Relativ recent, psihologul R. Barclay a pus la punct un program de intervenție foarte riguros, în acest sens. Enumăr doar cîteva sfaturi pentru părinții cu copii hiperactvi: spuneți copilului ce doriți să facă și evitați să-i spuneți ce să nu facă! Fiți specific în legătură cu comportamentul pe care-l agreați, în loc să spuneți "ești băiat bun sau cuminte". Modelați comportamentul pe care-l doriți, în loc să așteptați ca acesta să apară. Recompensați sau pedepsiți imediat după apariția unui comportament. Desigur, ar fi bine ca părinții să se adreseze unui specialist, pentru o diagnoză cît mai precoce. Noi am început deja o serie de cercetări pentru construcția unui instrument de screening și probabil îl vom finaliza la începutul anului viitor.

- Așadar, în România nu facem încă astfel de investigații?

- Nu încă. Nu, la modul riguros, cu instrumente standardizate și etalonate pe populația românească.

- Aceasta să fie principala sau prima dintre cauzele violenței din școala românească?

- Nu este principala cauză, dar nedepistarea timpurie a problemelor de comportament face remedierea lor ulterioară tot mai dificilă.

Un alt fapt, care induce agresivitate în școală, cred că este chiar modul în care e organizată școala în acest moment. Programul școlii nu se mai suprapune cu programul de muncă al părinților. Școala, de regulă, durează de la ora 8 pînă la ora 13 sau 14, iar programul de muncă al părinților durează de la ora 8 pînă la ora 17- 18 și atunci apare un interval de timp în care copilul iese de sub supravegherea școlii, nu intră încă sub supravegherea părinților și cade sub influența străzii. Aceasta este una dintre zonele care generează agresivitate, care după aceea se proiectează în școală. Este o agresivitate ce nu se creează în școală, dar se manifestă în școală.

- De ce în școală?

- Se manifestă peste tot, dar și în școală. Mulți copii vor să facă pe grozavii în fața colegilor lor.

- Avem din ce în ce mai multe acte de indisciplină și de violență chiar, în școală, bătăi cumplite. Aceste fapte se produc numai pentru că ei doresc să se impună într-un colectiv? Poate să fie vorba și de frustrări ale copiilor?

- Este și foarte multă violență în mediu, trebuie să recunoaștem acest lucru și de aceasta nu e responsabilă școala. Pe vremea comuniștilor, totul era controlat, era mult mai puțină violență în media și pe străzi; acum, printre altele, mediul este mult mai saturat în violență: de limbaj, de atitudine, de expresie, de comportament. Să ne

uităm numai la politicieni și repede ne copleșește violența lor verbală și agresivitatea atitudinilor. Un mediu mult mai saturat în violență își pune, inevitabil, amprenta și pe comportamentul elevilor.

- Ce ar putea să facă școala?

- Școala ar putea să-și extindă programul după orele de curs, astfel încît să ofere și securitate copiilor, care și-ar putea astfel desfășura activitățile recreative într-un mediu mai protejat. Un program prelungit de școală, nu neapărat de lecții, ci de sport, activități sociale, de voluntariat, culturale, ceea ce se numește educație nonformală. Avantajul mare va fi că elevii rămîn sub supravegherea profesorilor. Pot să-și facă lecțiile la școală. Lecțiile trebuie însă învățate, în primul rînd, în ora în care sînt predate. Noi încă sîntem prizonierii unui model foarte păgubos: la școală se predă și acasă se învață. E un model greșit, care arată că școala noastră e încă centrată pe predare, nu pe învățare. O altă opțiune este de a implica mai mult elevii în activități sociale. Actualmente există o foarte slabă motivație pentru activitatea civică, implicarea în activități de asistență socială, în activități caritabile.

- Nu înlocuiește telefonul supravegherea din partea părinților?

- Pînă ajunge telefonul să fie și video... Iar aici nu e vorba numai de supraveghere, ci, în primul rînd, de învățare. Pe de altă parte, este clar că nu numai școala este cea care trebuie să rezolve problema violenței școlare. Școala nu este o instituție care să ia în spinare și să rezolve toate problemele pe care le creează restul societății. Nu e corect să punem pe umerii școlii problemele create de toate celelalte medii sociale. Fiecare instituție, fiecare mediu are o responsabilitate în combaterea violenței și ar fi bine să o ia în serios, în loc să arate mereu cu degetul către școală. Ne trebuie o mai mare responsabilitate din partea părinților și eu revin la o chestiune spusă mai demult, cred că trebuie mers pe ideea unui contract tripartit, între școală, părinți și copil, care să stabilească foarte clar drepturi și obligații. Lucrul acesta este posibil, mai ales la liceu, în condițiile în care liceele se vor diferenția pentru că își vor face admiterea în mod autonom. Un liceu bun îți poate impune și reguli severe. Îl poate pune pe părintele respectiv să semneze, alături de copil.

- Sînteți adeptul uniformei?

- Cred că trebuie un semn clar, ce să arate că aparții școlii respective.

- Bun, ce ne facem cu cei mici? Îndată ce sună clopoțelul de ieșire, profesorii nu mai au nici o autoritate.

- Aici nu trebuie să sperăm că vom eradica complet fenomenul violență din școală, acesta este imposibil. Acum apare un alt fenomen, care deja a început să devină un fenomen social: efectele psihologice resimțite de copiii cu părinții plecați la muncă în străinătate. Tristețile lor nu mai sînt triste- sînt depresii, sînt tulburări de comportament, de atașament. Prea mulți ani au interacționat cu părinții lor numai prin telefon, iar efectele se simt și sînt grave... Noi am propus Autorității Naționale de Protecția Copilului să facem un program, care însemna o cercetare pe grupul acesta, și calibrarea unor măsuri de intervenție la nivel procedural, adică ce trebuie să facă cei ce care sînt cu acești copii. Din păcate, ANPC nu și-a arătat interesul, iar noi am trecut la o altă temă de cercetare.

- De ce nu este școala cea care să dea reperele valorice?

- Nu cred că este doar de datoria școlii. Mai degrabă, este de datoria părinților, pentru că școala este inevitabil centrată prioritar pe oferta de cunoștințe, abia apoi pe oferta de valori. La modul real, școala, care are obiecte de studiu, de genul matematică, fizică, chimie, biologie, informatică, în primul rînd oferă cunoștințe și deprinderi și de-abia în al doilea rînd poate să ofere valori.

- Sînt părinții obligați să controleze grupul căruia aparține copilul?

- Da. E foarte important ca adolescentul să facă parte din grupuri constructive: care fac sport, care oferă ajutor sau activează pentru o cauză bună. Trebuie însă și să comunice adecvat. Adolescentul este un om cu două fețe, un fel de Ianus. El este, pe de-o parte, un copil cu toate dependențele unui copil, dar, pe de altă parte, aspiră să devină adult. Cel mai bine e să comunici cu adultul din el, către care el aspiră, decît cu copilul din el, pe care el vrea să-l reprime. Marea greșeală a părinților este că ei continuă să-și trateze adolescentul ca pe un copil...

A consemnat
Melania MANDAS VERGU

Mircea Miclea s-a născut pe 8 noiembrie 1963. Este căsătorit cu Ștefania Miclea, psiholog clinician, și are doi copii: Mara și Mihai. Și-a obținut licența în filosofie, magna cum laudae, în 1987, iar în 1995 a obținut doctoratul în psihologie.

Colaborează cu mai multe institute faimoase: Asociația Americană de Psihologie, Societatea Europeană de Psihologie Cognitivă, Consiliul Internațional al Psihologilor. În 1992, a obținut Premiul Academiei Române de Știință.

Reviste școlare

ROSTIRE ROMÂNEASCĂ - 4/2006

Surprinzător de bogat este numărul din 2006 al revistei Colegiului Național "Ștefan cel Mare" din Tîrgu Neamț, care apare sub coordonarea profesoarei Adrian Ungureanu. Cu regretul că nu vom putea enumera toate rubricile și articolele publicate - revista conține aproape o sută de pagini - ne vom opri doar la cîteva, care ne-au reținut atenția. După un portret al poetului (fost) tîrgnemțean Daniel Corbu, citim cu plăcere versuri semnate de elevii Patricia Richter, Ana Maria Drăgănescu, Gabriela Loghin, Vasilica Blohat, Critian Lungu, Alexandra Timișescu, Roxana Hîngănescu, Lorena Bîzu, Cristina Toma, Irina Vlasiuc, Monica Maria Crăciun, Ana Maria Apetri, Andra Ioana Apopei, semn că pe malul Ozanei se nasc noi generații de talente poetice. Interesante încercări de eseu apar sub semnătura elevilor Vasilica Blohat, Georgiana Gavriluță, Patricia Richter, Cozmin Constantin Cucoș, iar cîteva pagini sînt rezervate premianților de la acest liceu la diferite concursuri din țară și județ la diferite discipline școlare. Revista publică un interviu acordat de Maria Cucoș ziaristei Mina Filip, în care fosta profesoară de limba română de la acest liceu evocă anii în care funcționa în orașul de pe malul Ozanei "Școala de poezie de la Tîrgu Neamț", prin cîțiva dintre reprezentanții ei de vîrf. O revistă scrisă cu talent și tehnoredactată cu profesionalism, care merită citită nu numai de către elevi.

ANOTIMPURI - 47/2007

Cel mai recent număr al revistei elevilor de la Grupul școlar chimie "Gheorghe Cartianu" (aprilie-iunie 2007) consemnează, încă din primele pagini, un eveniment important din viața instituției, vizita ministrului Educației, Cristian Mihai Adomniței. Despre semnificația cheilor și sabiei Sfinților Petru și Pavel scrie pr. prof. Constantin Capșa, iar prof. Iuliana Ursache - despre Duminica Femeilor Mironosițe. Poetul florilor, Dimitrie Anghel, este evocat de către eleva Andreea Ciubotaru, iar "Eminescu...din noi", de Geanina Curelariu. Interesante eseuri citim în paginile despre viața de adolescent, în care cîțiva viitori absolvenți consemnează acest important eveniment din viața lor, despărțirea de liceu. Despre "Comunicare" scrie psihologul Marian Sîrbu, iar despre "Experiență" - eleva Mădălina Duță (lucrare promovată la faza finală a concursului "Traficul de ființe umane = sclavie"). Revista își deschide, cu generozitate, paginile sale și altor condeie din afara liceului, iar rubricile dedicate științelor exacte din final întregesc sumarul unui număr bogat și interesant.

FLORI DE MUNTE - 5/2007

Revista Colegiului "Petru Rareș" din Piatra Neamț, scrisă deopotrivă de elevi și cadre didactice, se deschide cu un interesant articol-sinteză despre finanțarea sistemelor de învățămînt din Europa. Citim în același număr o piesă de teatru, în cîteva tablouri și 5 personaje, semnată de elevul Alexandru Maxim, un reportaj din orașul lui Victor Hugo, semnat de prof. Cristina Grigori, microeseurile scrise cu har literar de către elevii Irina Borș, Afloarea Adina Elena, Ioana Popa, Patricia Fechet, Brețcanu Gabriela, Ana Maria Muraru, Chelariu Anne Marie, Andronache Sandra Teona, Andrei Ertman, Teodora Miclăuș, Floarei Dana. Sumarul revistei este întregit de interesante articole venite și de la elevii ce sînt prieteni ai altor domenii decît literatura, lingviștii, chimiștii, istorici, arhitecți etc.

LA BURUIENEȘTI - 1/2007

Revista elevilor Școlii de arte și meserii "Gh. Pătrașcu" din Buruienești își deschide paginile sale cu cîteva "Gînduri pentru elevii mei...", semnate de învățătoarea Elena Cărpușor, iar bogatul ei sumar mai cuprinde poezii despre Ziua internațională a copilului, Curiozități, Rebus, Glume, exerciții de logică și perspicacitate, programul pentru vacanța din vara lui 2007. Am remarcat cu bucurie talentul unor elevi precum Ana Mădălina, Diana Tamaș, Anca Păuleț și alții. Sugerăm redactorilor revistei ca numerele următoare să aibă filele tipărite pe ambele pagini. În rest, putem declara fără să greșim că revista depășește cu succes nivelul oricărei tipărituri de nivelul unei școli comunale, ceea ce e onorant pentru coordonatorii ei și cei care o susțin financiar.

UN CITITOR GRĂBIT

Învățământul particular în județul Neamț: actualitate și perspectivă

În anul școlar 2006 - 2007, la nivelul județului Neamț, învățământul particular a funcționat cu următoarea structură: învățământ preșcolar - 10 unități; învățământ primar - o unitate; învățământ gimnazial - o unitate; învățământ liceal - două unități; învățământ profesional - două unități; învățământ postliceal - 5 unități. Dintre acestea doar Liceul Particular Nr. 1 „Aurora Ouatu" Piatra - Neamț este acreditat pentru nivelele preșcolar, primar și gimnazial, restul unităților fiind autorizate. În aceste unități școlare au fost înscriși un total de 1650 elevi/preșcolari.

Ca principale obiective urmărite în derularea procesului instructiv - educativ, menționăm: stabilirea strategiei de dezvoltare instituțională a unităților de învățământ particular la nivel local și județean, evaluarea instituțională a activității unităților de învățământ particular preuniversitar, asigurarea calității educației în învățământul particular preuniversitar, consilierea managerilor școlari și facilitarea schimbului de informații între instituții.

Analizînd obiectiv activitatea desfășurată în anul școlar 2006 - 2007 putem sublinia următoarele realizări: o foarte bună colaborare dintre Inspectoratul Școlar Județean Neamț și conducerile școlilor în vederea eficientizării schimburilor de experiență și optimizării activității de învățământ, întocmirea planurilor de dezvoltare instituțională pentru perioada 2006 - 2010 în funcție de specificul fiecărei unități școlare pe următoarele componente: misiunea școlii, diagnoză, ținte strategice, etape de aplicare, programe, resurse, responsabilități, în permanență s-a pus accentul pe formarea profesorilor și pe parcurgerea diferitelor etape de progres profesional, o permanentă colaborare cu familiile elevilor, diversificarea și extinderea relațiilor cu partenerii educaționali atît la nivel local, cît și regional, participarea la programe de formare „Spre un alt tip de școală: identitatea și calitatea" etc.

Procentul de promovabilitate la examenele naționale a fost de peste 85%, iar cel de la examenele de absolvire a școlilor postliceale de100%.

S-a acordat un real accent activităților extrașcolare: excursii, vizite de studiu, activități ecologice, caritabile, tabere școlare pe plan local, regional și național, precum și organizarea unor concursuri județene pe teme de interpretare muzicală, dans modern și artă dramatică.

Cum este și firesc, au existat și cîteva neîmpliniri, puncte slabe în activitatea didactică, după cum urmează: nu toate unitățile școlare și-au realizat numărul de clase propus prin oferta educațională, unele unități de învățământ autorizate provizoriu nu și-au depus documentația necesară la A.R.A.C.I.P. în vederea obținerii acreditării și s-a înregistrat o slabă prezență la cursuri a elevilor cu probleme financiare în familie.

Propuneri pentru optimizarea procesului de învățământ în sistemul privat: valorificarea cu eficiență sporită a tuturor resurselor materiale și umane existente, evitarea risipei, a formalismului și superficialității, analizele periodice realizate de către directori să fie urmare a cunoașterii directe a activității din școală, stimularea lucrului în echipă, a dialogului și cooperării interne și internaționale (participare efectivă la programele Uniunii Europene) și achiziționarea în permanență de noi resurse umane și materiale.

Sistemul de învățământ particular din România constituie o alternativă la învățământul de stat ce va avea un real succes în viitor fiind un sistem educațional care pune în centrul său copilul și formarea sa ca personalitate autonomă și conștientă de sine, ca viitor participant în cadrul societății democratice.

Inspector școlar pentru învățământul particular - prof. Mihai FLOROAIA

Sufletul meu rămîne aici...

Îmi amintesc cu mare plăcere despre Școala Mea, cea în care am petrecut cei mai frumoși patru ani...gimnaziul. În 1981, cînd am păsit pentru prima dată, cu emoție și timiditate, în curtea interioară a școlii ce se numea, pe atunci, „Școala generală nr. 4", am respirat un alt aer... acela al varului proaspăt, al trandafirilor care-mi tremurau în mînă și al apretului de pe gulerașul de dantelă aranjat cu mare grijă de mama mea.

Parfumul acelor vremuri îmi va rămîne mereu în minte și în suflet.

Am păsit în clasa a V-a E, „clasa elefanților de la Sarata" - că, de îndată ne-am procopsit cu o poreclă pe măsură! - avînd-o alături pe doamna profesoară de istorie Margareta Avarvarei, cea care s-a dovedit a ne fi, tuturor celor 36 de colegi, o a doua mamă. Rememorez cu ochii minți prima oră de limba și literatura română, cu veșnic tînăra doamnă profesoară Tompea. Eram în banca a doua, pe rîndul din mijloc. Alături de mine, o colegă nouă, din Precista, o fetiță cu ochi mari albaștri și cu două funde uriașe, ca doi fluturi gigantici prinși în buclele blonde... M-au fascinat într-atît fluturii aceia din părul ei încît, deși nu mi se întîmpla să nu fiu atentă la ore, de această dată, taman la recapitularea de la gramatică...am comis-o! „Tovarășa" profesoară pusese o întrebare, nu mai știu care... n-o auzisem, de fapt, eram la ...prins fluturi în lanul de grîu. Și prima mea notă la limba și literatură română a fost un 3 cît mine de mare.

Ajunsă acasă, nu știam cum să pronunț nota mai încet, să nu izbucnească mama...Așa că am preferat să mint: „Nu m-a ascultat astăzi la nici un obiect!"...Însă minciuna e cam beteagă de picioare ...după 2-3 zile, prima ședință cu părinții, mi-am luat perdaful!

O întîmplare similară mi-a marcat, peste timp, primul meu contact cu doamna profesoară Covali, la Liceul Auto...Tot așa, prima notă 3! Din același motiv. Se pare că există destin...

Astăzi sînt redactor de ziar, scriu despre învățământ și chicotesc în sinea mea cînd văd cum fiica mea se străduiește, cu voce timidă, ca și mine altădată, să-mi ascundă un calificativ nu tocmai bun.

De Școala „Elena Cuza" mă leagă multe amintiri...primele olimpiade, la limba și literatura română...primele teze, prin care trec acum elevii de clasa a VII-a. Ora de fizică, cu doamna profesoară Iliescu, acum directoarea școlii... mă fascinau degetele ei frumoase și uitam formula vitezei. Era „o dură" doamna directoare! Acum ...arc peste timp, cu ochii adultului, mamă la rîndul meu, o regăsesc mai caldă și cumva, neschimbată, încremenită în timp, icoană în mintea mea - profesoara cu mîini delicate ce descriau în aer un balet fascinant. Nu am avut note prea mari la fizică, nu-i așa doamna profesoară?!...

Dar, astăzi, nu pot să nu mă emoționez ori de cîte ori, pe holuri, ducîndu-mi propria elevă la școală, o reîntîlnesc. Îmi joacă ochii în lacrimi și simt acel zbor de fluturi în stomac...

Sărut mîna, doamnă profesoară Tompea! Sărut mîna doamnă profesoară Iliescu!...

În clasa a VIII-a, cînd ne-am pregătit fișele cu opțiunile pentru liceu, „Tovu' de mate", domnul profesor Diaconu, un alt

REMEMBER ȘCOALA "ELENA CUZA"

semizeu al amintirilor din gimnaziu, m-a privit pe sub sprîncene, cu umor nedisimulat..."Tu vrei să mergi la matematică -informatică, Brudaru? Tu, cu pregătirea ta...ar trebui să mergi la Hogaș. Tu la literatură ești bună! Ascultă-mă pe mine...".

Evident, nu l-am ascultat pe domnul Trandafir de la mate..."Ce știe el! Eu sînt tare și la mate!". Am stat cu burta pe carte o vară întreagă...m-a ambiționat afirmația 'mnealui! „Nu se poate să nu iau!"...și, după o muncă ce mi s-a părut pe atunci sisifică...am intrat, a șaptea pe listă, la informatică la actualul Colegiu Tehnic de Transporturi Auto, fostul Liceu industrial nr. 2.

Nu vă pot spune cu cît drag înșirui aceste cuvinte și cum îmi bate inima, în ritmul tastelor de la calculator...

Am lăsat pentru final evocarea celei care a fost pentru mine un suflet extraordinar, pe cea care mi-a deschis ochii către poezia lui Nichita Stănescu, doamna mea de istorie și doamna mea dirigintă! Sărut mîna doamnă Avarvarei, doamnă cu prenume de floare - Margareta! Îmi tremură degetele astăzi cînd sufletul meu se perindă printre amintirile de acum...cîți ani? Nu îndrăznesc să-i număr! Eram elefănțica de la Sarata, în clasa a VIII-a și doamna mea dirigintă ne vorbea, fără prejudecăți, despre primele noastre noțiuni despre sex și despre viață...O oră de dirigenție pe care nu o voi uita niciodată, cu atîta căldură și atîta dragoste, cu emoții, lacrimi șterse pe furiș cu gulerul uniformei... „În viață nu e totul să-ți dorești să fii ceva! Trebuie să mai și poți, să muncești, să perseverezi, să cazi, să te ridici...", ne spunea doamna Margareta.

Școala nr. 4 nu mai este la fel astăzi, e mai colorată, mai atrăgătoare, pe atunci era ...așa, o clădire gri printre alte clădiri prăfuite.

Dragilor, nu lăsați să treacă acești ani fără să bifați în destinul vostru măcar două-trei realizări: o coroniță, un premiu la un cros, la o olimpiadă. Peste ani veți avea ce le povesti propriilor voștri copii, veți avea posibilitatea să decideți ..."Ce vreau eu să fiu, ce carieră vreau să urmez!". E singurul sfat pe care-mi permit să vi-l dau ca fostă elevă a acestei școli.

Nu lăsați tăvălugul vremii să treacă peste voi! Nu vă pierdeți timpul, acest zeu egoist după care ne ghidăm cu toții, fără să-i smulgeți tot ce-i mai bun de la viața de școlar. „Timpul nu are răbdare!" Fiți nerăbdători în bănci, nerăbdători să aflați cît mai multe...despre lume, despre viață, despre cum puteți să vă decideți viitorul...

Vă pup pe un colț de suflet, cu drag...

Angela BRUDARU, încă elevă în... clasa elefanților de la Sarata!

ARTE & MESERII * ARTE & MESERII * ARTE & MESERII * ARTE & MESERII

CARTEA DE PE NOPTIERĂ

G.K. Chesterton

OMUL CARE ERA JOI

Traducere din engleză de Cătălin Sturza

Dacă vă plac umorul englezesc, fairplay-ul și politețea de gentleman din alte vremuri, citiți povestea acestor bărbați porecliți după zilele săptămînii. Unul dintre ei este Joi.

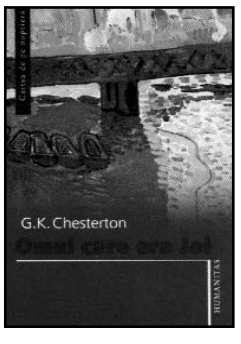

Observația criticului: Carnavalul final la care participă poetul Gabriel Syme dă cheia întregii construcții: viața e un joc de măști.

Herman Melville

BARTLEBY

O povestire de pe Wall Street

Traducere din engleză de Petre Solomon

"Prefer să nu...", "I would prefer no to..."- și lumea nu mai seamănă cu ce-a fost. O singură frază, rostită de liniștitul copist Bartleby- și nimic nu mai e ca înainte. Sînteți la New York, în plin secol XIX, pe Wall Street, în biroul unui avocat care știe cîte ceva despre sufletul omenesc. Cînd îi deschide ușa lui Bartleby, avocatul nu bănuiește nimic din ce i se va întîmpla.

Iasushi Inoue

MAESTRUL DE CEAI

Traducere din japoneză de Anca Focșeneanu

Vă veți bucura în acest roman de exotice detalii despre tehnica preparării ceaiului la vechii japonezi. Povestea ne poartă către Japonia sfîrșitului de secol XVI și începutului de secol XVII. Maestrul Rikyu, cel care stăpînea desăvîrșit arta ceaiului, își face harachiri. De ce a ales el acest drum? Un bătrîn călugăr budist și discipolul lui încearcă să găsească o explicație a misterului.

Laurent Seksik

CONSULTAȚIA

Traducere din franceză de Ioana Pîrvulescu

NOU la Humanitas

Un roman de formare al zilelor noastre și o călătorie candidă prin lumea medicală. În paralel, o frumoasă poveste de dragoste. O carte ca o pastilă de rîs, vindecătoare. O carte pe muchie de bisturiu.

Adolfo Bioy Casares

DINTR-O LUME ÎN ALTA

Traducere din spaniolă de Tudora Șandru- Mehedinți

Toate lucrurile pe lumea asta au un sfîrșit, ni se spune încă de la începutul cărții. Iar lui Javier îi este mereu teamă că relația lui cu Margarita se poate termina,

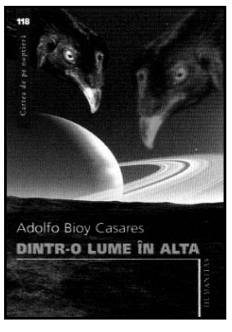

mai ales cînd redactorul ziarului la care lucrează respinge mai întîi ideea lui de a se afla la bordul navei spațiale pe care ea o va pilota. Norocul, care i-a ajutat să se întîlnească, rămîne de partea lor și sînt amîndoi aleși pentru călătoria către cea de-a 14-a planetă a sistemului solar. Au însă parte și de ghinion. Eșuează pe o planetă necunoscută, populată de ființe cu aspect de păsări, și sînt despărțiți unul de altul. Printre intrigi politice și tot soiul de aventuri ce apropie universul ornitologic de cel uman, cei doi încearcă să se regăsească și să se întoarcă pe Pămînt. Ultimul roman al lui Bioy Casares reușește, într-un mic număr de pagini, toate temele romanelor lui anterioare și este scris cu același talent pe care Borges îl aprecia atît de mult.

Sanda Stolojan

AMURG SENIN

Jurnal din exilul parizian 1997- 2001

Traducere din franceză de Sanda Stolojan și Dana Petrișor

Evenimentele anilor 1997- 2001 din România, din Franța, din lumea întreagă: Sanda Stolojan le comentează cu discreție, dar diagnosticele ei sînt precise, iar judecata morală e mereu prezentă. Cîteva teme la care autoarea revine aproape obsesiv:

(continuare în pag. 11)

O SIGLĂ DEZACORDATĂ

Partidul Noua Generație (P.N.G.) este cunoscut doar sub forma acestei denumiri. Aceasta-i, de fapt, o prescurtare. Este o prescurtare deoarece denumirea completă a acestui partid neparlamentar se prezintă, în realitate, în felul următor: Partidul Noua Generație Creștin- Democrat.

Mărturisim că nu e mult timp de cînd am aluat cunoștință de această denumire, citind-o pe firma organizației municipiului Săcele.

Însă, făcînd corect acordul gramatical al termenilor determinanți și respectînd topica celor cinci cuvinte sintagmatice alcătuitoare ale denumirii reale a acestui partid, înseamnă că sigla completă ar trebui să aibă această formulare: Partidul Noua Generație Creștin- Democrată. Se cuvine, așadar, să se spună și să se scrie "Creștin - Democrată", pentru că numai așa ultimele două cuvinte (care sînt atribute adjectivale) se acordă cu termenul determinat "Generație" (substantiv de genul feminin).

Termenul determinat "Generație" fiind, așadar, substantiv de genul feminin înseamnă că și cuvintele determinante trebuie să fie nu masculine, nici neutre, ci feminine, adică "Creștină Democrată". Și, punînd cratimă între aceste două atribute adjectivale, se poate spune și scrie "Creștin- Democrată". Sigla potrivită este așadar, P.N.G.C.D.

Sigla partidului cu pricina poate fi scrisă (și rostită) și viceversa, fără ca înțelesul ei să se schimbe: Partudul Creștin - Democrat "Noua Generație". În noua formulare, termenul determinat este "Partidul" (ci nu "Generație"), substantiv neutru cu care se acordă, în gen, adjectivele "Creștin- Democrat", iar vorbele "Noua Generație constituie a doua sintagmă, care semnifică o supradenumire.

Prin urmare, formularea "Partidul Noua Generație Creștin - Democrată" constituie doar o sintagmă, în vreme ce denumirea inversată "Partidul Democrat-Creștin "Noua Generație" alcătuiește, cum s-a văzut, două sintagme.

Mihai Stere DERDENA

PĂZEA, CĂ VINE BRIGADA

Pe 17 septembrie, a.c. școala devine din nou vedeta națiunii. Învățăceii și dascălii și-au dat întâlnire în careul școlii. I-a convocat noul clinchet al clopoțelului. L-au ascultat pe noul director și pe " cineva" din Alianța portocalie. Toți erau puși pe fapte mari. Teoretic.

La consfătuirile cadrelor didactice, printre altele, s-a aflat că cel de-al 12 ministru, de profesie inginer constructor, vrea să impulsioneze Reforma. În acest scop va trimite echipe de control prin toate județele țării.

Chiar după deschiderea anului școlar. Când? Unde? Secret. Se va trage la sorți din căciulă. Pe mucles. După lățirea zvonului,fierbere mare. Inspectorii școlari și-au chemat subordonații la ordin: directorii, șefii de cerc și șefii de catedre. Aceștia i-au atenționat pe colegii de cancelarie. Urmarea? Planificările au fost revizuite, caietele de dirigenție completate la zi, rubricile "umplute"în ton cu vremea. La ora actuală nu există profesor să nu braveze: "Brigada? Poate să vină, noi suntem pregătiți!" Parol.

Deși Brigada n-a sosit încă, se știe deja componența ei: 7 - 10 inspectori generali și profesori metodiști de mare calibru. Ce se va urmări? Exercitarea funcțiilor manageriale, rețeaua și planul de școlarizare, preocupările pentru școlarizarea elevilor...Vor fi și surprize? Bineînțeles. Una din ele? Potrivit deciziei Ministerului Educației, din toamnă, realizarea de filmulețe cu telefonul mobil în timpul orelor va fi aspru pedepsită. Până acum, folosirea telefonului mobil era reglementară prin regulament intern, de aici înainte va fi literă de lege. MECT a introdus aceste preveniri în proiectul privind noul Statut al personalului didactic (V. art. 11 alin 1). Alte surprize? Veți afla de la Brigadă când va veni în școala dumneavoastră. Necunoscute sunt căile Reformei! Subscrieți?

Dumitru RUSU

ROMÂNII ȘI TRANSNISTRIA (III)

Interesante date "transnistrene" ne prezintă și fostul profesor de geografie Victor Andrei de la Liceul "Petru Rareș" (fost profesor și la "Școala Normală de Băieți" Piatra Neamț- n.n.), cu ocazia "ciclurilor de conferințe organizate de Consiliul interșcolar local", în urbea de la poalele Pietricicăi, la începutul anului 1943, având ca temă "Românii din Transnistria", subiect ce a fost publicat și în presa pietreană din acea vreme: fostul și actualul cotidian "Ceahlăul".

Se spunea de către redactorul care consemna evenimentul că "interesanta conferință însoțită de numeroase proecțiuni de hărți și vederi din Transnistria" ce "a durat aproape două ore, a fost ascultată cu atenție de numerosul public asistent în sala de festivități a liceului (Petru Rareș- n.n.)", în frunte cu "domnul lt. col. Teodorescu Darie, prefectul județului și ale oficialităților locale și județene, elevii și elevele școlilor secundare".

"Peripul" istoric se referea la "impresiile personale" ale profesorului cu ocazia cercetărilor începute în "această parte a Rusiei" din 1934 și terminînd cu cele din anul 1942. Concluzia distinsului dascăl era că această provincie "nu este cunoscută suficient, că părerea obștească întemeiază dreptul nostru de stăpînire asupra acesteia (Transnistria- n.n.), mai mult pe jertfa ostașilor noștri (e vorba de intrarea în război a armatei române alături de Germania împotriva URSS-ului, începînd cu 22 iunie 1941, după ce, în prealabil, la 26 iunie 1940, printr-o notă ultimativă a guvernului bolșevic de la Moscova adresată României, Basarabia și Bucovina de Nord au intrat din nou în componența statului sovietic- n.n.), decît pe dovezi istorico- etnice sau geografice".

În continuare, "pomenind de cîțiva publiciști transnistreni, luptători și cercetători români, ca și de cercetătorul rus Sergiewschi", eruditul cadru didactic "de la Rareș", arată că "face deosebire între forța armelor și forța dreptului" și că "își propune să arate temeiuri de altă natură pentru a justifica stăpînirea noastră asupra Transnistriei", enunțînd "patru puncte: istorico- geografice, demografice, politice și etnografice- culturale", pentru a demonstra, spune el, că această provincie "intră în cadrul pămîntului și neamului românesc din cele mai vechi timpuri", iar "Nistru a legat încă din preistorie populația de pe ambele maluri ale sale, descoperirile arheologice din ambele părți, apoi cele trei regate daco- gete (e vorba de cele trei țări române: Moldova, Țara Românească și Transilvania- n.n.), precum și mărturiile vechilor istorici greci începînd cu Herodot".

Mai departe insistă cu "bolohovenii de la nord și de brodnicii de sud, citați în cronicile rusești, arată migrația românească dinspre vest înspre est în timpurile moderne, neuitînd pe mocanii și mărginenii ajunși în Crimeea și în stepa Nogai, vorbind despre tîrgurile mari din Transnistria ca și de stăpînirea moldovenească asupra ei, atunci cînd ținutul, doar cu suveranitatea nominală a Turciei, era ca o țară a nimănui, însă oarecum "o marcă răsăriteană moldovenească" în legătură cu Mitropolia Poilaviei (Moldovei- n.n.) încă din sec. XVI".

După ce sfîrșește cu trecerea acestor teritorii "sub stăpînirea rusească în timpul Ecaterinei a II-a" conferențiarul nostru "trece la legăturile geografice dintre cele două părți românești, bazîndu-se pe relief, pe ape", subliniind bogățiile vegetale ale Transnistriei și dragostea transnistreanului pentru păduri".

Prof. Gheorghe RADU

Morala creștină într-o societate secularizată

Remarcăm apariția cărții Pr. Tóth Tihamér, Secularizarea. Morala catolică și progresul economic, trad. Pr. Ioan Sociu, la Editura „Presa Bună", Iași, 2007.

În acest studiu, autorul dorește să facă lumină în marea confuzie de concepte privind originea și destinația Bisericii Creștine, „citate tendențios de cei în mîinile cărora ar cădea, în exclusivitate, aceste bunuri prin secularizarea lor".

Lucrarea cuprinde două părți: prima parte, pe parcursul a șapte capitole, este prezentat fenomenul secularizării, iar în cea de a doua intitulată, „Morala catolică și progresul economic" (cuprinzînd opt capitole), sunt tratate aspecte privind viața de familie și cea socială, sunt expuse argumente solide în favoarea muncii, considerată drept „piatra de încercare a capacității culturale a opiniilor publice", sunt ilustrate apoi aportul creștinismului la abolirea sclavagismului, comuniunea de bunuri existentă în Biserica primară și principiile sărăciei evanghelice. Mai întîi vorbește despre dreptul Bisericii Catolice de a-și procura bunuri materiale și despre dreptul de proprietate al Bisericii, în general, după care este analizată originea bunurilor Bisericii. Evidențiind dreptul de proprietate al Bisericii asupra bunurilor, autorul cărții vorbește despre inviolabilitatea acestora, despre dificultățile istorice contrare dreptului de proprietate al Bisericii, precum și despre destinația bunurilor bisericești. După o evaluare a bunurilor materiale și o evidențiere a declinului economic al țărilor catolice, în ultimul capitol, autorul prezintă punctul de vedere catolic cu privire la progresul economic.

Cartea Secularizarea. Morala catolică și progresul economic este o lucrare ce conține argumente temeinice împotriva acuzațiilor aduse Bisericii cu privire la dezvoltarea economică, arătînd că nici o învățătură a Bisericii Creștine nu se împotrivește ridicării nivelului de trai al populației și progresului economic. „Cred că nu va fi zadarnic efortul ca, într-o problemă atît de importantă cum este cea a progresului economic - spune autorul -, să schițăm poziția fundamentală a catolicismului mărturisită de la începuturi și... să rezumăm acea activitate de dimensiuni uriașe pe care ea a desfășurat-o în toate timpurile în interesul popoarelor creștine".

Stîrnind interesul unei largi categorii de cititori, lucrarea poate fi recomandată tuturor persoanelor interesate de problematica socio-morală și tendințele de viitor ale societății contemporane.

Drd. MIHAI FLOROAIA - I.S.J. Neamț

(urmare din pag. 10)

Cursele jurnalelor ei precedente (Nori peste balcoane, Ceruri nomade), prietenia intelectuală cu Cioran, spiritul francez și duhul românesc, Franța și România puse mereu față în față- polii între care oscilează necontenit sufletul diaristei. Din ce în ce mai prezentă, moartea: prieteni atinși de boli grave, prieteni sau simpli cunoscuți care dispar, inevitabila presimțire a propriului sfîrșit. Și totuși Sanda Stolojan pare împăcată în aceste pagini. Anii ei de amurg au fost cu adevărat senini.

Mihai Cantuniari

BĂRBATUL CU CELE TREI MORȚI ALE SALE

Amintiri

Sub formă de jurnal, volumul concentrat, dur și polemic al lui Mihai Cantuniari disecă nemilos anii Epocii de Aur și prezentul dezamăgitor, refugiindu-se cu

voluptate numai în miraculoșii- aproape inexplicabilii- ani '60, singurii, din întreaga existență a autorului, benefici atît în România cît și în lume. Folosind pe rînd bățul și morcovul- biciuirea prezentului, nostalgia trecutului- autorul înaintează cu zîmbetul pe buze spre sfîrșitul cel de obște, fără nici o concesie făcută sieși sau altora. Tocmai în această sinceritate absolută a persoanei întîi judecîndu-se pe sine și oglindindu-i pe ceilalți stă valoarea de mărturie a cărții de față.

Jeni Acterian

JURNALUL UNEI FETE GREU DE MULȚUMIT 1932- 1947

Cu o prefață de Doina Uricariu
Ediția a doua revăzută
Acest mare text ieșit din exilul sertarului și al manuscriselor indezirabile, asemănat cu faimosul "Jurnal" al lui Mihail Sebastian, a apărut într-o primă ediție Humanitas în 1991. Autoarea a fost socotită de critici o revelație a memorialisticii românești.

Născută în 1916, licențiată a Facultății de filosofie și a Conservatorului

NOU la Humanitas

de Artă dramatică, director de scenă în anii de după război la teatrele Odeon, Municipal, Tineretului, Jeni Acterian ne-a lăsat un document rar: jurnalul său ținut între anii 1932 și 1947, care luminează într-un chip neașteptat viața culturală și universitară interbelică, avîndu-i ca protagoniști pe Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran, Constantin Noica, Alice Botez, Nae Ionescu, Emil Botta, Marietta Sadova, Haig Acterian, Cella Delavrancea...

Carte a lecturilor frenetice, a ambițiilor și eșecurilor, a pasiunii și luciditătii, jurnalul lui Jeni Acterian reapare într-o ediție revăzută sub titlul său adevărat, scris de autoarea însăși pe prima pagină a caietului ei de însemnări: "Jurnalul unei fete greu de mulțumit". Noua ediție conține, în plus față de ediția princeps, o serie de scrisori schimbate de autoare cu prietenii săi și caietul Clubului "Pana trăsnită", încheindu-se cu un foarte util Indice de nume.

Annie Bentoiu

TIMPUL CE NI S-A DAT

Memorii 1944- 1947
Ediție nouă revăzută

Annie Bentoiu (născută în 1927) are de-o viață întreagă obiceiul de a-și nota în agende evenimentele personale și ale lumii în care trăiește, și jurnalul acesta ținut cu consecvență a stat la baza celor două extraordinare volume de memorii intitulate "Timpul ce ni s-a dat", publicate în primă ediție la editura Vitruviu (2000 și 2006). Amintirile doamnei Bentoiu privesc perioada de instaurare și de consolidare a dictaturii comuniste în România și reprezintă, ca să folosim o formulă tocită, dar absolut adevărată în acest caz, o lecție de istorie, cum puține s-au scris, a acelor vremuri tulburi și apoi violente. "Cartea... e scrisă cum îmi închipuiam că se va face mult mai tîrziu", spunea Monica Lovinescu într-un foarte elogios articol apărut în România literară sub titlul "Timpul ce ni s-a luat": "fără patimă, fără complexe, cumpătat, cu toate nuanțele îndoielii, într-un cuvînt, cu bun-simț... Amintirile se recompun bizuindu-se nu doar pe privirea naratoarei, ci și pe alte mărturii și uneori pe ziare din epocă. Prezentată astfel, istoria trăită pierde poate din patetismul ei extravagant pentru noi toți, cei care am suportat-o, dar cîștigă în credibilitate... Am insistat atît de mult pe termeni ca obiectivitate, bun- simț, cumpătare, încît

s-ar putea crea impresia unui text rece, a unei priviri îndepărtate, nescăldate de emoție. Ar fi fals, emoția există. Reținută în general pe pragul unei lacrimi, proza autoarei poate da și tonul durerii uimite..."

De rîsul curcilor

TE NAȘTI TALENT ȘI MORI SPERANȚĂ

Sper că Revista "Apostolul" va rămîne în memoria afectivă a dascălilor și ca document istoric, ce consemnează aberațiile vremurilor care ne-au năpădit.

În haloimis-ul politic național pe care-l petrecem, încercăm o limpezire cronologică a evenimentelor școlii la vîrf, atît cît să ne dezmeticim, înainte de începerea noului an școlar și să nu repetăm greșelile trecutului.

Voi folosi metoda maieutică:

- **După alegerile din 2004, grație și voturilor noastre, a cîștigat Alianța D.A.?**
- **Învățămîntul românesc, după algoritmul politic, a ajuns ograda PD-ului (vezi Miclea și Hărădău)?**
- **Neamțul este o excepție, adică după "noaptea cuțitelor lungi" 10/11.03.2005, ajunge șef ISJ un liberal?**
- **După doar 11 luni, d-na Insp. Gen. Adj. demisionează? De ce?**
- **Cei care pică examenele și concursurile la MECT rămîn ca în reclama la fixativ "Paris... vînt puternic... coafura rezistă"?**
- **Au fost decapitați de-a valma: colegi de grupă, facultate, cămin, inspectori, directori, metodiști, popi?**
- **Inspecțiile școlare**

(în ignorarea totală a RODIS-ului și MARODIS-ului absentului filosof Marga) fac ravagii în cancelarii: victime, leșinături, preinfarcturi, procese în instanță, demisii, demiteri, conflicte, războaie blesteme, lacrimi, sînge pe pereți?

- **Ni se reproșează sistematic că sîntem incompetenți, nepregătiți și pasibili de pedapsa ISJ, MECT, ARACIP...?**
- **Pentru a contracara "efectul tsunami" trebuie să lucrăm noaptea tone de hîrtii, deși nu primim dreptul la replică, nici salarii de merit, nici gradații, nici "Gh. Lazăr", nici nimic?**
- **doriți să-i alungați din sistem pe toți titularii calificați și să lucrați la clase cu emigranți afgani?**
- **Pentru a gestiona jalnic politicile educaționale contemporane aveți nevoie perpetuă de "yes- mami și puppynkuriști" și de limbajul lor de termopan?**
- **Taman cînd au ajuns liberalii la minister, culmea, pleacă liberala noastră acasă?**
- **PD-ul județean își permite să fie neutru ca Elveția?**
- **am avut la un moment dat 3 adjuncți la ISJ?**
- **Interimatul durează mai mult de 1 an?**
- **Ne mai respectă cineva în România și pe noi negrii vîslași din calele vaporului numit "Educația"?**

Răspunsuri s-au tot dat în ultimul an Școlar și toate defavorabile nouă:

- **Cotroceniul zice că sîntem "mediocri".**
- **Guvernul prin reprezentantul său, dl. ministru Vosganian zice că "avem destui bani... ce ne mai trebuie?"**
- **Părinții căpșunari au înțeles că-și pot lăsa plozii în ușa școlilor, spre creștere și educare, derobîndu-se de orice răspundere. Ei trebuie să se facă patroni, ca să nu rămînă muritori de foame, ca profii din țara lor.**

Așa ne trebuie și poate și mai rău, dacă anul acesta școlar nu ne vom trezi; dacă tot nu vom avea coloană vertebrală și atitudine demnă, dacă îi vom lăsa pe toți funcționarii, mici și mari, să se comporte ca vechilii pe moșie, dacă vom mai admite toate umilințele practicate în școală de elevii și părinții lor, sub lozinca "noi vă plătim, noi decidem!"

Toți au uitat astăzi că ieri au fost crescuți și educați în școală și-au mai primit și diplome. Numai noi n-am uitat! Halal recunoștință!

Viespea DIDA

Testele naționale, înlocuite cu tezele unice

Absolvenții clasei a opta nu vor mai susține teste naționale, începînd din anul școlar 2007-2008. Acest examen a fost înlocuit cu tezele cu subiect unic, programate semestrial, începînd din clasa a șaptea. Totodată, la admiterea în liceu va fi luată în calcul media generală a claselor V-VIII.

Elevii claselor a șaptea vor susține teze la limba și literatura română și matematică, respectiv limba și literatura maternă, pentru cei aparținînd minorităților naționale. Celor două discipline li se vor adăuga, în clasa a opta, geografia sau istoria, la alegere.

Subiectele unice vor fi elaborate de Centrul Național pentru Curriculum și Evaluare în Învățămîntul Preuniversitar, conform programei școlare parcurse pînă la data desfășurării tezei.

Ministerul Educației, Tineretului și Cercetării a stabilit și calendarul desfășurării acestor teze, același pentru cele două clase: 30 noiembrie 2007- limba și literatura maternă, 5 decembrie- matematică, 11 decembrie- gegrafie sau istorie (pentru clasa a VIII-a), 14 decembrie- limba și literatura română, 11 ianuarie 2008- depunerea contestațiilor.

În semestrul al doilea din viitorul an școlar, tezele se vor desfășura astfel: 6 mai 2008- limba și literatura maternă, 9 mai 2008- istorie/ geografie (elevii clasei a VIII-a), 13 mai 2008- limba și literatura română, 16 mai 2008- matematică; pe 29 mai pot fi depuse contestații.

Tezele vor fi evaluate în centre special organizate, de alți profesori decît cei din școlile de unde provin lucrările. Evaluarea se va face pe baza unui punctaj de la 1 la 100, din care 10 puncte se acordă din oficiu.

Elevii care au absentat, din diverse motive, de la teze, vor avea o sesiune specială.

Admiterea în liceu

Pentru elevii claselor a VIII-a, media generală obținută la tezele cu subiect unic constituie unul din criteriile pentru admiterea computerizată în licee și în învățămîntul profesional de stat, organizat în școli de arte și meserii. Media generală la tezele cu subiect unic se calculează ca medie aritmetică, cu două zecimale, fără rotunjire, din notele obținute la tezele cu subiect unic susținute doar în clasa a VIII-a.

Înscrierea în licee sau în școli de arte și meserii de stat se face fără examen, pe baza mediei de admitere, în care media generală obținută la tezele cu subiect unic (respectiv la examenul de capacitate, pentru absolvenții de pînă în anul 2003 inclusiv, ori la testele naționale, pentru absolvenții din promoțiile 2004-2007) are o pondere de 50%, iar media generală de absolvire a claselor V-VIII are o pondere de 50%. Excepție fac liceele/ clasele pentru care se susțin probe de aptitudini, clasele cu regim de predare bilingv pentru care se susțin probe de verificare a cunoștințelor de limbă modernă și clasele cu predare în limbile minorităților naționale, pentru care se susțin și probe de verificare a cunoștințelor la limba maternă.

Termenul limită pînă la care poate fi efectuată prima etapă a repartizării computerizate în învățămîntul liceal și profesional de stat a absolvenților clasei a VIII-a este 27 iunie, inclusiv. Repartizarea se face în ordinea descrescătoare a mediilor de admitere și în funcție de opțiunile candidaților, înscrise în fișa de opțiuni. Pînă la data de 12 iulie 2008, inclusiv, Centrul Național de Admitere realizează repartizarea computerizată a candidaților din a doua etapă de admitere.

Noutăți la bacalaureat

Bacalaureatul, în 2008, va cuprinde mai multe elemente noi. Cel mai importante este că subiectele elaborate de Centrul Național pentru Curriculum și Evaluare din Învățămîntul Preuniversitar, inclusiv traducerea lor pentru elevii aparținînd minorităților naționale, vor fi postate pe Internet în data de 1 martie 2008.

Alt element de noutate îl reprezintă faptul că atribuțiile persoanelor care compun comisiile de bacalaureat din centrele de examen, centrele zonale de evaluare și centrele județene/regionale de contestații au fost clar stabilite și delimitate. Astfel, fiecare component (președinte, vicepreședinte, secretar, profesor examinator la probele orale și la probele practice, profesor evaluator, asistent, membru) are atribuții specifice, practic o „fișă a postului" pe care trebuie să o respecte.

Potrivit Legii Învățămîntului nr. 84/1995, examenul național de bacalaureat constă în susținerea a două, respectiv, trei probe comune (cazul minorităților) și a trei probe diferențiate, în funcție de filieră și profil. Prima sesiune a examenului de bacalaureat din anul 2008 este programată între 23 iunie și 9 iulie, iar a doua, între 18 august și 1 septembrie.

Calendarul bacalaureatului 2008

Sesiunea iunie- iulie a examenului de bacalaureat, în 2008, va începe pe 1 mai, cu înscrierea candidaților, posibilă pînă pe 9 mai. Absolvenții clasei a XII-a vor încheia cursurile pe 13 iunie. Prima probă a bacalaureatului, la limba și literatura română- oral, va avea loc pe 23 iunie 2008 și se va încheia pe 24 iunie. În continuare, examenul se va desfășura după următorul calendar:

- 24- 25 iunie limba maternă (oral);
- 25-26 iunie limba și literatura modernă (oral);
- 27 iunie limba și literatura română (scris);
- 30 iunie limba și literatura maternă (scris);
- 1 iulie proba obligatorie a profilului (scris);
- 2 iulie o probă la alegere din aria curriculară corespunzătoare specializării (scris sau practic);
- 3 iulie o probă la alegere dintre disciplinele din celelalte arii curriculare corespunzătoare specializării (scris sau practic);
- 5 iulie afișarea rezultatelor și depunerea contestațiilor;
- 7- 8 iulie rezolvarea contestațiilor;
- afișarea rezultatelor finale.

Bacalaureatul de toamnă, în Neamț

Cea de a doua sesiune a bacalaureatului a avut un procent ridicat de promovabilitate. Aproximativ 83 la sută dintre candidați au trecut cu bine de acest concurs, la care s-au înscris 806 elevi. În fața examinatorilor nu au mai ajuns, însă, decît 771. Dintre aceștia, 124 au fost declarați respinși. Cea mai mare notă a sesiunii de toamnă a fost 9,99. La examenul din vară, procentul de promovabilitate a fost de 85,33, mai mare cu două procente decît media pe țară.

M. DRĂGOI

O lege pe placul tuturor

Reprezentanții Ministerului Educației și cei ai sindicatelor din învățămînt, federațiilor studențești și ai Consiliului Național al Rectorilor (CNR) și-au dat acordul final pe pachetul legilor educației, se arată într-un comunicat al METC.

Reuniți în acest sfîrșit de săptămînă la Costinești, toți factorii implicați au căzut de acord asupra principiilor pachetului legislativ, urmînd ca zilele acestea să fie definitivată metodologia pe fiecare capitol în parte.

Dezbaterea de la Costinești a fost condusă de ministrul Educației, Cristian Adomniței, și a reunit liderii sindicali din învățămîntul preuniversitar și superior, federațiile studențești și reprezentanții CNR.

Textele se pot trimite și pe adresa revista_apostolul@yahoo.com

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÎNT NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).
FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - *director general*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.
CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița VASILCA, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Carmen DASCĂLU *(secretar)*.

Prețul: 1 LEU